

Dózsa György Művelődési Otthon

Isaszeg, Dózsa György. u. 2. tel: 28/582-055; fax: 28/582-056
 isaszegmuvothton@citromail.hu; web: www.dozsamuvothton.atw.hu

február 2. 8.00-12.00 **Babaruha börze**, jelentkezés: Laci Anna (telefon: 20/391-6683)

február 16. 15.00 **Farsangi játszótér** kézműves foglalkozással.

február 16. 18.00-22.00 **Tini-buli**

Rendezvények, melyeknek helyet adunk:

február 1. A Klapka György Általános Iskola és Alapfokú Művészetoktatási Intézmény **alsó tagozatos farsangi bálja**

február 2. A Klapka György Általános Iskola és Alapfokú Művészetoktatási Intézmény **felső tagozatos farsangi bálja**

február 23. Isaszegi Nyugdíjasok Baráti Körének **farsangi bálja**
Szolgáltatások:

február 4. 18.00 **KRESZ-tanfolyam**; jelentkezés és tájékoztatás
 Keddenként 10.00-tól 12.00-ig **T-kábel ügyfélszolgálat**

és csütörtökönként 18.00-tól 20.00-ig **T-kábel ügyfélszolgálat**
Kiállítások:

Január 31-től **IV. Benedek Elek meseillusztrációs kiállítás** a Klapka György Általános Iskola és Alapfokú Művészetoktatási Intézmény szervezésében

Márciusi előzetes:

Március 3-7. **Óvodás hét** – interaktív foglalkozások a község óvodásai részére

Március 8. **Nőnap bál**

Március 14. **Tavaszköszöntő fáklyás felvonulás**

Március 15. **Községi ünnepség a Szoborhegyen**

Március 22. **Húsvéti készülődés** – kézműves délután a húsvét jegyében

Március 28. **„Tavaszi ébredés” egészségnap** – Egész napos rendezvény az egészséges életmód jegyében, szűrővizsgálatokkal, véradással, előadásokkal és bemutatókkal

Új tanfolyamok, melyekre szeretettel várjuk az érdeklődőket:

– **Társastánc tanfolyam** felnőtteknek csütörtökönként 19.30-21.00-ig. Standard és latin-amerikai táncok tanítása. Oktató: Vojt Zsanett

– **Gyöngyfűzés**

– **Baba-mama klub**

– **Zene-bölcső** (6 hónapostól 3 éves korig, minimum 10 fővel) Orosz Csaba zenetanárral. Jelentkezésüket várjuk a Dózsa György Művelődési Otthonban.

– **Tipegő-topogó babáknak, mamáknak** Benedek Krisztina néptáncpedagógussal – Ölbéli mondókák, népi játékok, dalok és táncok tanítása. (Minimum 15 fővel, részvételi díj: 700 Ft, 1 felnőtt + 1 gyerek/alkalom, 900 Ft, 1 felnőtt + 2 gyerek/alkalom). Jelentkezésüket várjuk a Dózsa György Művelődési Otthonban.

A kötelező kéményseprő-ipari feladatok ellátásának időpontjai

A Pest Megyei Kéményseprő és Tüzeléstechnikai Kft. (2700 Cegléd, Felház utca 58. telefon: 06-53/310-798) arcképes igazolvánnyal rendelkező dolgozói a 27/1996.(X.30.) BM. rendelet 3.-7. §-a értelmében előírt kötelező kéményseprő-ipari közszolgáltatás körébe tartozó feladatokat látnak el Pécel város közigazgatási határain belül

2008. február 20-tól – 2008. március 20-ig.

A Kft. dolgozói a közszolgáltatás ellátásáért díjat szednek.

dr. Varga János Zsolt jegyző megbízásából:
 Jeney Erzsébet szervezési irodavezető

Gödöllői Királyi Kastély

2100 Gödöllő, Grassalkovich Kastély
 Jegypénztár telefon: 28/410-124, Fax: 28/423-159
 www.kiralyikastely.hu; e-mail: informacio@kiralyikastely.hu

**„Az jó hírért, névért, s az szép tisztességért”
 Zenés irodalmi est Balassi Bálint költőnk tiszteletére
 ingyenes borkóstolással egybekötve!**

2008. február 14-én (csütörtökön) 19 órakor a kastély Barokk Színházában a Petőfi Sándor Művelődési Központ Kht. és a Gödöllői Királyi Kastély Kht. közös szervezésében:

Közreműködik: Kovács P. József, Gödöllői Városi Vegyeskar, Saltarello Reneszansz Együttes, Club Színház, Kerécsmár Zsolt énekművész

A belépés ingyenes!

Ingyenes jegyek igényelhetők – melyek egy ingyenes borkóstolásra jogosítanak – a Petőfi Sándor Művelődési Központ jegypénztárában minden nap 8-20 óráig.

2008. február 24., vasárnap

Télibúcsúztató Családi Vasárnap

Az egész nap zajló kalandparkban a gyerekek megismerkedhetnek a kastély úrnőjével, vívómesterével, etikett tanárával, tudásával és kézműves mesterével. A gyerekeknek jelmezes versenyt hirdetünk, akár otthon készített, akár a helyszínen kölcsönzött jelmezekkel. Vidám programokkal várjuk Önt és kedves családját!

10.00 órától 16.00 óráig folyamatosan zajló programok: tréfás vetélkedő a Díszteremben, kalandpark a kastély múzeumát is érintve, kézműves foglalkoztató, kézművesek és iparművészek vására.

Program:

11.00: Népek táncai

14.30: Jelmezes verseny

15.00: Babelőadás kicsiknek és nagyoknak

16.00: Jelmezes verseny eredményhirdetése, licitálás a Kalandpark és a tréfás vetélkedő értékes nyereményeire

Belépőjegy elővételben és a helyszínen kapható (tartalmazza a múzeumi belépőt, valamint az egész napos programot): gyermek – 1.800 Ft, felnőtt – 2.100 Ft.

Étkezéssel kiegészített belépőjegy elővételben kapható (tartalmazza a múzeumi belépőt, az egész napos programot, valamint az ebédet): gyermek: 3.800 Ft, felnőtt: 4.800 Ft. Ebéd:

11.30 órától 14.30 óráig

A Fabini Teofil János Alapítvány és a Center for Emerging Art, Inc.

hogy az épek és fogyatékkal élők integrációját segítse,

„EGYÜTT – TOGETHER” címmel kamarahangversenyt rendez,

a Rákoshelyi Bartók Zeneházban
 (1174 Budapest, Hunyadi u. 50.)

2008. február 9-én szombaton este 7-kor,
 melyre ezúton szeretettel meghívja
 Önt és kedves hozzátartozóját.

Adelina Krivosheina (USA) és Andrassy Krisztina zongora koncertjén közreműködik:
 Balogh Katalin és Geszti Eszter – fuvola
 Executive Director: Ava L. Rado
 Az est házigazdája: Bokor Jutta

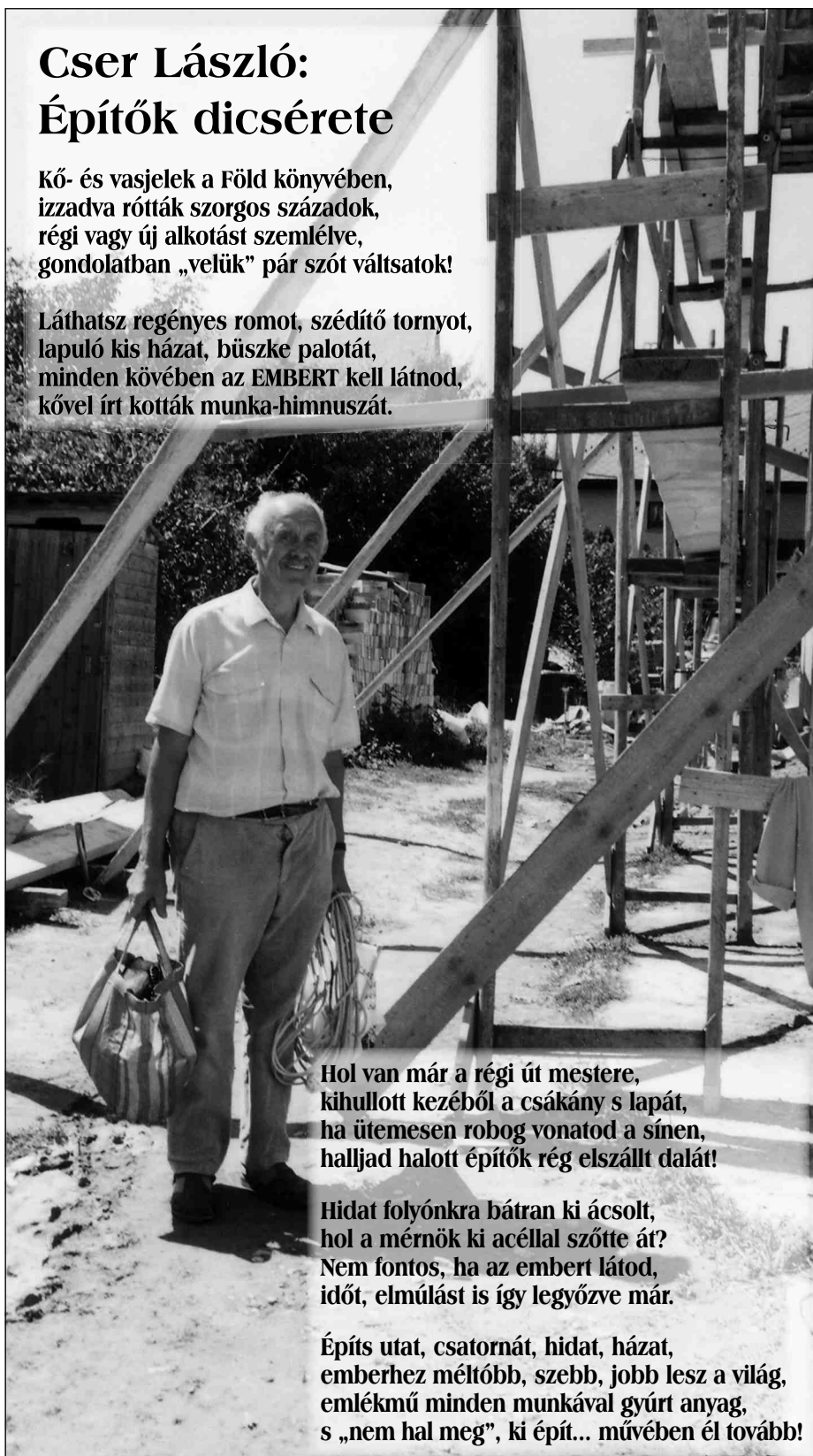
TARTALOM

Programajánló	2
Cser László: Építők dicsérete	3
Közéleti arcképcsarnok 8. Dolhai András és Podmaniczki József képviselők	4-5
Karácsonyt ünnepeltünk	6
Petőfisek karácsonyi műsora az isaszegi ESE-ben	7
Köszönet és hála	7
Zenélésből kitűnő	8-9
Megérintett mondatok	10
Némethy Mária: A remény múltjai (részlet)	11
Épületek, építmények	12-13
Búcsú Cser Lászlótól	14-15
Létesítsünk Helytörténeti Gyűjteményt!	15
Búcsú Cser Lászlótól	16-17
Egy igazgató visszaemlékezései	17
Búcsú Cser Lászlótól	18
Akinek teljes élet adatott	19
A klubban történt	20-21
Gyermekből felnőtt	22
A „Kis íródeák” meseíró verseny eredménye	23
Aranyat érő sütemények	23
Jogos igény: tudatosabb munka- vállalókat a munkaerőpiacon!	24
Jelentkezési lap	25
Otthoni ízek	26
Hírmix	27

Cser László: Építők dicsérete

**Kő- és vasjelek a Föld könyvében,
izzadva rótták szorgos századok,
régí vagy új alkotást szemlélve,
gondolatban „velük” pár szót váltsatok!**

**Láthatsz regényes romot, szédítő tornyot,
lapuló kis házat, büszke palotát,
minden kövében az EMBERT kell látnod,
kővel írt kották munka-himnuszát.**

**Hol van már a régi út mestere,
kihullott kezéből a csákány s lapát,
ha ütemesen robotog vonatod a sínen,
halljad halott építők rég elszállt dalát!**

**Hidat folyónkra bátran ki ácsolt,
hol a mérnök ki acéllal szótte át?
Nem fontos, ha az embert látod,
időt, elmúlást is így legyőzve már.**

**Építs utat, csatornát, hidat, házat,
emberhez méltóbb, szebb, jobb lesz a világ,
emlékmű minden munkával gyúrt anyag,
s „nem hal meg”, ki épít... művében él tovább!**

ESE Híradó kistérségi közéleti és kulturális havi folyóirat a civilekért

A lap ára: 260 Ft

Szerkesztőség és hirdetésfelvétel: 2119 Pécel, Pihenő u. 2. Telefon/fax: (36)28-454-076, (36)28/454-077 • www.egymast-segito.hu • e-mail: ese@vnet.hu, • Kiadja: Egymást Segítő Egyesület (ESE) • Felelős kiadó: Némethy Mária • Olvasó szerkesztő: Rádi Zoltán • Felelős szerkesztő: Apróné Orosz Margit • Szerkesztőbizottság: Apróné Orosz Margit, Bense Balázs, Bohácsné Vilimek Ágnes, †Cser László, Cserepes Tímea, Csontos Tamásné, Durkó Sándor László, Fábrián Lászlóné, Hídvéghy Margit (fotó), Ivánkovics Zoltán, Némethy Mária, Tasnádi Katalin, Ugi Rácz Imréné, †Barna Topurek Tamás • A folyóiratban megjelent cikkek tartalmáért egyszemélyben az írója a felelős. • Tipográfia: Zsirai Anna, telefon: 06-70/512-5959 • Nyomás: Manuta nyomda, telefon: 06-30/6360-336 • Nyomdai előkészítés: SurreArt grafikai műhely, telefon/fax: 28/456-006 • Engedélyszám: B/PMF1393/P/1994 HU ISSN 1785-2013 • Megjelenik minden hónapban. ESE isaszegi telephelye: Alemany Erzsébet Segítő Ház 2117 Isaszeg, Nap u. 2/b. Tel./fax: (36)28-582-425, (36)28-582-426, e-mail: aesh@invitel.hu

Közéleti arcképcsarnok 8.

Dolhai András és Podmaniczki József képviselők
(Beszélgetés hármásban – folytatás)

A Közéleti arcképcsarnok sorozat előző részében Dolhai Andrással, a 2. számú körzet és Podmaniczki Józseffel, a 3. számú körzet képviselőjével beszélgettem. Bemutatkozásunkon túl elmondták, mely feladatokat szeretnék megoldani képviselőként, valamint bepillanthattunk testületi és bizottsági munkájukba. A beszélgetést hármásban folytattuk tovább.

Sz. Z.: Milyennek ítélik meg a Hivatal munkáját, milyen a kapcsolatuk az egyes munkatársakkal?

D.A.: Ha jól tudom, napirenden van a hivatal átalakítása. Az az érdeke a vezetőknek – gondolok itt a polgármester és a jegyző urakra –, hogy megfelelő háttérmunkát végezzenek. Voltak problémák – nem titok ez – pénzügyi területen, és egyes előterjesztések nem a megfelelő módon készültek el. Az átalakítás reményeink szerint sikeres lesz. A személyes kapcsolatom a munkatársakkal: azt gondolom, nem adtam senkinek okot arra, hogy ne álljanak velem szóba, kedvelem a kollégáimat.

P.J.: Igyekeztem jó munkakapcsolatot kialakítani a Hivatal dolgozóival, úgy gondolom, ez sikerült is. Hatékonyabb hivatali munkára van szükség, ebben partner a jegyző úr, számára a testület fogalmazott meg ajánlásokat, hogy hogyan képzeli el a hosszú távú, eredményes munkát. Úgy gondolom, ez járható út lesz.

Sz.Z.: Sokat lehetett hallani, hogy ebben a ciklusban kedvezőbbek a testületi munka feltételei. Önök is így látják ezt, és miben nyilvánul meg? András mondott egy konkrét dolgot, hogy a bizottsági munkában nincs acsarkodás. Ez a testületi munkára is vonatkozik?

D.A.: Igen, bátran mondhatom, hogy a testületre is vonatkozik. Egy testület akkor működik jól, ha mindenki a jó irányba halad, és egyet szeretne. Amikor azonban önös érdekek vezérlik a képviselőket, akkor már problémák merülnek fel a működésben. Pécelen az elmúlt napokig ilyen nem lehetett tapasztalni.

P.J.: Mint új képviselő nem tudok nyilatkozni, hogy az előző ciklusokban milyen volt a légkör a testületben, milyen volt a műhelymunka. Persze láttam olyan testületi üléseket (*a Pont TV-ben – a szerk.*), ahol komoly veszekedések voltak. Véleményem szerint nem veszekedésekre, hanem alapos vitákra van szükség, ahol az érveinket ütköztetjük, ez viheti előbbre a várost, a város érdekeit. Bízom benne, hogy megmarad a jelenlegi helyzet, és nem lesznek személyeskedések, lejárató kampány a másik ellen, mert ez megnehezíti a munkánkat. Még egyszer mondom, vitára és nem veszekedésre van szükség.

Sz.Z.: Kérem, mutassák be körzetüket, az ott élő emberek gondjait, problémáit. Döntéseikben a várospolitika vagy a körzet érdeke munkál jobban?

D.A.: A város és a körzet érdekei szinte megegyeznek, összekapcsolódnak. A 2. számú körzet, amelyet képviselek, és ahol lakom is, egy szuper körzet, összetétele érdekes. Ide tartozik a régi építésű körzet és az újonnan betelepült részek. Ez utóbbi terület alatt a 20 éve épült részek értendők. A lakosság összetétele is vegyes, sokan költöztek budapesti peremkerületekből és vidékről egyaránt, megélhetést keresve. Sokan ingáznak innen Budapestre vagy a környező településekre tömegközlekedéssel és személygépkocsival.

Sz.Z.: Ez mindjárt két probléma: tömegközlekedés és az utak állapotja.

D.A.: A közlekedésre nincs sok panasz sem a városban, sem ebben a városrészben. A BKV közlekedik, a MÁV működteti járatait, és személygépkocsival is jól megközelíthető Budapest. Ha megépül

az M0-as autópálya, ez a helyzet még jobb lesz. Folyamatban van elegendő helyet biztosító P+R kialakítása a vasútállomás mellett, amelyhez társadalmi segítségre is szükség lesz.

Sz.Z.: Akkor Dolhai képviselő úr szerencsés: nincs a körzetében aszfaltozásra váró út vagy utca, nincsenek megoldatlan problémák?

D.A.: Nem vagyok ilyen szerencsés, a Tarcsai és a Pozsonyi utca aszfaltozásra vár. Kiemelném a Tarcsai utcát, amely elég hosszú, és több utcát szel át merőlegesen. Az itt élők szerint aszfaltozása régi ígéret. Itt szeretném tájékoztatni az ott lakókat, hogy most készült egy pályázat aszfaltozásra. Sajnos iskola nincs a körzetben, amit őszintén sajnálok. A 3-as körzet iskolájába járnak a 2-es körzet gyerekei is. Ez is egy jó ok az együttműködésünkre Podmaniczki képviselő úrral.

P.J.: A várospolitikát és a körzet érdekeinek képviseletét összekapcsolnám, a kettő külön nem működik. Természetesen számomra valamivel fontosabbak a körzetem érdekei, de nem felejttem el, hogy a miénken kívül még kilenc körzet van a városban. Nekem azért több problémával kell megküzdennem, hiszen ebben a városrészben két oktatási intézmény van, egy általános iskola és egy óvoda. Talán az iskolának vannak nagyobb problémái, felújításra vár. Ebben komoly segítséget nyújt a Szülői Munkaközösség, az Iskolaszék és az iskola vezetése, hogy minél kisebb terhet rójanak az Önkormányzatra. Közös próbáljuk ezt a helyzetet úgy kezelni, hogy minél gördülékenyebben menjenek a dolgok. Egy példán keresztül szeretném érzékeltetni. A város megépítette az iskola megrongálódott kerítését, az Iskolaszék és a szülők pedig összegyűjtötték egy olyan összeget, amelyből sikerül újjáépíteni, felújítani a kerti bútorokat. Talán sikerül egy kisebb játszótér is megépíteni. Mondhatnám azt is, hogy egy osztálytermet a szülők és a gyerekek összefogásával sikerült kifesteni. Ez komoly segítséget jelent a városnak, ezt értékelni kell.

Sz.Z.: Körzetében okoznak-e problémát az aszfaltozásra váró utcák, a helyi buszközlekedés?

P.J.: A helyi buszközlekedés problémája elsősorban a fedett buszmegálló hiányából adódik. Eléggé szembeötlő. A buszjáratok végleges kialakítása után érdemes a buszvárókat kialakítani. Vannak más gondjaink is. A nyáron leégett a Kossuth utca 16. szám alatti társasház. Egyfelől a kár, másrészről az ott lakók elhelyezése, harmadrészt pedig az épület további sorsa mind-mind önállóan is komoly problémát jelent.

Sz.Z.: Mint környezetvédelmi mérnök több szakmába vágó kérdés is felmerülhet...

P.J.: A városlakókat joggal zavarja a szelektív hulladékgyűjtők állapota. Ez valóban felháborító. Amit elmondhatok, hogy a péceli zöld szervezetekkel nagyon jó a kapcsolat, a Péceli Állatbarát Egyesületnek tagja is vagyok, velük együtt nagy terveket szövögetünk. El szeretnénk készíteni a város környezetvédelmi koncepcióját. Több fontos környezetvédelmi problémát is fel tudnék sorolni, talán a legfontosabb, hogy a Csúnya tó és környéke rendben legyen.

Sz.Z.: Kérdésem kapcsolódik az előbbihez, de konkrétan kérdezném: milyen prioritások vannak a várospolitikában?

D.A.: Bármilyen várospolitikai kérdés van napirenden, az érinti a körzetet is. Városi költségvetés van, helyi adók vannak, tehát a városi kérdések és a körzet problémái összefüggnek.

P.J.: András beszélt arról, hogy át kell vizsgálni, és át kell alakítani a város költségvetését. Meg kell újítani annak érdekében, hogy hosszú és közép távon stabilizálódjon a város anyagi helyzete.

Az előző költségvetési évben ez a folyamat elindult. Reméljük, sikerül egy olyan költségvetési helyzetet kialakítani, ami a városnak jó lesz. Fontos az is, hogy az eltervezett beruházások megvalósuljanak. Gondolok itt az új óvoda és bölcsőde megépítésére, amely égetően szükséges, vagy a Petőfi Sándor Általános Iskola felújítására.

Sz. Z.: Több választási programban szerepelt a játszótér kérdése. Körzetüket érinti valamilyen formában?

D.A.: Érinti a körzetet ez a kérdés. Egyáltalán nincs játszótér. Felmerültek különböző variációk, például hogy az 1., 2., 3. körzet építsen közösen. Felmerült az is, hogy valahol a Csúnya erdő környékén egy játszó és szabadidős parkot lehetne létrehozni. Ez egész Pécel igényeit ki tudná szolgálni. Ilyen célra pályázni is lehet, az egészet megvalósítani vagy egyes részleteit.

P.J.: Fontos, hogy megépült az első játszótér Pécelen, a Református temető mellett. Nem központi hely, de indokolt, mert a Csatári-dűlőben, az új lakóparkban rengeteg kisgyerekes család lakik, és jól ki tudják használni. Mindenképpen jó lenne, hogy Pécel északi részén is épüljön játszótér, hiszen itt is nagy igény van rá.

Sz.Z.: Több beszélgetésben felmerült már az M0-ás környűrű és a hozzá kapcsolódó elképzelések, például a Rákóczi utca meghosszabbítása Rákocsaba felé vagy a Kelő lakópark összekötése Nagytarcsával.

P.J.: Igen összetett kérdés. Ezek javíthatnák a mobilitást, ugyanakkor megnövelnék a forgalmat. Súlykorlátozást kellene bevezetni, ki kellene tiltani a kamionokat, már csak azért is, mert a Kelő lakóparkban lakossági összefogással, az itt élő emberek pénzéből épült az aszfaltút.

Sz.Z.: Sokat hallani a közéletiségről, az emberek aktivitásáról vagy éppen ennek hiányáról. Önök hogyan látják ezeket a kérdéseket, és mit tudnak tenni a változás érdekében?

D.A.: Ismereteim szerint Pécelen az emberek szociálisan érzékenyek. Sokat akarnak és tesznek Pécelért, de egy kis noszogatásra, támogatásra, összefogásra, irányításra szükség van. Keresik a rendezvényeket, de az érdeklődés felkeltésére, a megfelelő időben tett és korrekt tájékoztatásra szükség van. Szeretném felendíteni a péceli közéletet úgy, hogy sportversenyeket szervezek, rendezvények szervezésében, lebonyolításában veszek részt, a támogatásomat sportversenyekhez is adom, labdarúgó edzést tartok, horgászversenyt szervezek a Csúnya tónál. Nagy problémát látok a rendezvények szervezése során: nincsen megfelelően tájékoztatva a lakosság, nincsenek a rendezvények propagálva.

Sz.Z.: Kinek kellene propagálni?

D.A.: Ebben azt gondolom mindannyiunknak aktívabban kellene közreműködni, természetesen beleérttem magamat is. Vannak ezzel megbízott vállalkozók és a hivatalban ezzel foglalkozó dolgozók, akik nagyobb odafigyelés mellett jobban és hatékonyabban tudják végezni a feladatukat.

P.J.: Én azt látom, hogy vannak Pécelen, akiket nem foglalkoztat a közélet, vagy csak egy-egy alkalommal aktivizálják magukat. Ennél sokkal többre van szükség. Nálunk a civil szervezetek nem olyan hatékonyak, mint tőlünk nyugatra. Jó lenne feleleveníteni a régi hagyományokat, tradíciókat, hatékony civil társadalmat kell létre hozni.

Sz. Z.: Polgármester úr kedvenc mondata, hogy például az osztrák testvérvárosban nagyságrenddel több civil szervezet van, és mindegyik megtalálja a feladatát. Miért van ez nálunk másként?

P.J.: Szerintem az Önkormányzat sokkal többet tehetne a civilekért, és szorosabban együttműködhetnének. Amit látok Magyarországon, Pécelen, hogy nincsenek tisztázva a játékszabályok. Jobban be lehetne őket vonni az előkészítő munkában, főleg olyan esetekben, amikor közvetlenül érintettek. Egy környezetvédelmi probléma megoldására az erre szakosodott civil szervezeteket meg lehetne keresni, illetve a civil szervezetek sokszínűsége lehetővé tenne szélesebb körű együttműködést. Minden évben meghirdetünk 2 millió forintos támogatást, erre lehet pályázni, ezért versengnek a civil szervezetek, de ennél sokkal többet kell tenni.

Sz.Z.: Mindkettőjük körzete távol esik a városközponttól, és a

rendezvények általában ide koncentrálódnak. Jelent-e ez valamilyen problémát a közéletben való részvételt illetően. Mi a tapasztalatuk ezen a téren?

D.A.: Természetesen jelent valamilyen hátrányt, habár korábban is volt szeparáció. Ez a rész mindig csak úgy volt említve, hogy India. Valójában ezen a részen egyetlen olyan középület van, a Petőfi Általános Iskola, ahol rendezvényeket lehet tartani. A városközpontban több alkalmas épület van, és a Művelődési Házba vagy a Ráday-kastélyba el is kell jutni. Nem csak az utazás a probléma, inkább a megfelelő kommunikáció, az időben adott tájékoztatás és reklám.

P.J.: Egy kicsit azért vitatkoznék Önnel, mert a városnak nemcsak a központi részén vannak rendezvények. A Petőfi Sándor Általános Iskolában nem régen volt szüreti bál, az „egészségnap” immáron „egészség hét”-té nőtte ki magát, az óvodában alapítványi bál volt. Egyetértek abban, hogy jobban kell ezeket a programokat reklámozni, ott van a városi honlap, a hirdetési újság, a Pont TV. Sajnos nagyon sokan nem használják ki a lehetőségeket. Beszélgettünk már erről az Oktatási Bizottság ülésén, és arra jutottunk, hogy célszerű lenne egy éves programfüzetet kiadni.

D.A.: Az Oktatási Bizottság határozatot is hozott már ebben a témában. A forgalmasabb csomópontokhoz „molínókat” kellene elhelyezni, ezen hirdetni a rendezvényeket. Hirdető táblákat kihelyezni olyan forgalmas helyekre, mint a Penny Market környéke, a körforgalmi rész vagy a körzetben lakók által az átkelésnél használt csomópontokba, például a benzinkút és a Lélek-patak útvonalon.

Sz.Z.: A számítógép, az internet korában jobban ki lehetne használni a lehetőségeket. Látogatott „hely” a város honlapja, kedvenc közösségi oldal az iwiw, ezek is lehetőséget kínálnak.

D.A.: Valóban, igen kedveltek az internetes honlapok. Főleg a fiatalok használják az iwiw-et, kapcsolattartásra. De nincs minden lakásban internet vagy Pont TV, és nem is ezek a formák mozdítják meg az embereket. A helyi buszjáratokon lehetne hirdetni, vannak erre szakemberek, ki kell dolgozni a módját.

P.J.: Az internet egy olyan felület, amelyet egyre inkább használnak az emberek. Kedveltek a honlapok, a fórumok. A péceli fórumon a polgármester áll a „célkeresztben”, mindenki őt kérdezi, tőle várnak választ. Mindenki, mindent azonnal szeretne tudni, egy megkésett válasz vagy nem kellően frissített honlap csalódást okoz, és az emberek más forrásból fognak tájékozódni.

Sz.Z.: Képviselő Urak! A beszélgetés végén hogyan látják az interjút, azt hozta, amit vártak tőle?

D.A.: Számomra nagyon jó beszélgetés volt, egymást tudtuk kiegészíteni, megerősíteni. Úgy gondolom, folytatni kellene ezt a gyakorlatot, több párral is megismételni, tényleg előjöttek érdekes és tanulságos dolgok is.

P.J.: Köszönöm a beszélgetést. Jónak tartottam, hogy mi ketten egy interjúban szerepeltünk. Sokat beszélgettünk, sokat dolgozunk együtt, igen szoros a munkakapcsolat közöttünk. Ebből adódott, hogy átfedések voltak a válaszainkban.

Képviselő Urak! Köszönöm a beszélgetést, számomra is igen tanulságos volt. Remélem az olvasóknak is tetszeni fog.

Szabó Zoltán

Pécel 2. számú szavazóköre

Arany János utca – Berzsényi Dániel utca – Bocskai utca
– Csokonai utca – Jókai utca – Március 21. utca – Pozsonyi utca – Rákóczi út 1-36. – Tarcsai utca 1-29., 31., 33-35/A.
– Thököly utca – Vörösmarty utca – Zöldmező utca

Pécel 3. számú szavazóköre

Apaffy utca – Bajcsy-Zsilinszky utca – Dobó utca – Gyár utca
– Kossuth Lajos utca – Petőfi utca – Széplepke köz – Várhegy utca

Karácsonyt ünnepeltünk

Hagyomány, hogy az ESE tagjai, barátai, munkatársai összejönnek az év utolsó napjainak valamelyikén, hogy ebben a körben is megünnepeljék a karácsonyt. Így volt ez - immár 19. alkalommal – tavaly december 28-án is az ESE isaszegi Alemany Erzsébet Segítő Házának ebédlőjében.

Durkó Sándor ünnepi köszöntője

Közel százan gyűltünk össze azon a délután, hogy a családi körben történő ünneplés után együtt legyünk az ESE-hez közel állókkal. Az ünneplést Durkó Sándor nyitotta meg. Beszédében Teréz anya szavaival hangolta lelkünket az ünnepre:

„Adj időt a gondolatnak, erőd forrása ez.
Adj időt az imának, a legnagyobb erő a Földön ez.
Adj időt a mosolynak, a lélek zenéje ez.
Adj időt a játéknak, az örök ifjúság titka ez.
Adj időt a szeretetnek, és légy szeretet, Isten adománya ez.
Adj időt az adakozásnak, az önzésre nem juthat akkor idő.
Adj időt az olvasásnak, a bölcsesség kútja ez.
Adj időt a barátságoknak, a boldogság útja ez.
Adj időt a munkának, a siker ára ez.
Adj időt a szeretetnek, a Mennyek kulcsa ez.”

Ezután a közösen elénekeltük a „Fel nagy örömré” kezdetű éneket, majd a kollégákból és lakóotthonos fiatalokból álló

Pitti Katalin és unokája Barnabás

zenekar karácsonyi énekeket játszott, gitár, hegedű, furulya kísérettel. A dalok közt versek hangzottak el, szintén kollégák és lakóotthonos fiatalok előadásában.

A versek és dalok után Pitti Katalin operaénekesnő került a

figyelem középpontjába, aki több kollégánkat is ajándékkal lepett meg, majd pedig dunántúli és székely népdalokat énekelt. Ezután rövid időre nélkülözni kellett társaságát, mert felment a Gondozóházba azokhoz az idősekhez, akik nem tudtak lejönni a műsorra, és nekik is énekelt.

A művész műsora után Némethy Mária elnök asszony évzáró gondolatai következtek, melyben egy gyerekhez hasonlította az ESE-t. Ezen gyerek az évek során néha rosszkedvű volt, de nagyon sok jó történt vele, sok sikert ért el. A beszéd végén oklevelet, egy kis ajándécsomagot és hálás szavakat kaptak: „Azok, akik nem munkabérért, hanem csak egy gesztusként, egy szerető kedvességként az ESE közösségének évről évre vagy csak a 2007-es évben adtak valamit” – vagyis az önkéntesek, adományozók. Öröm volt látni, hogy milyen sokan vannak!

Végül pedig egy ízletes vacsora és kötetlen beszélgetés zárta az ünneplést.

Az ünnepség zenekara

Az ESE közösségének ez volt a 19. karácsonyi ünnepe. Nekem az első, melyet az ESE-vel töltöttem. Előző munkaadóm egy nagy, nemzetközi háttérrel rendelkező cég volt. A hangulat, ami ott uralkodott, összehasonlíthatatlan azzal, ami az ESE-ben van...

...mert az ESE közössége egy nagy család! Ez az, ami ezen a délutánon érződött.

Bense Balázs

Az Egymást Segítő Egyesület (ESE) önkéntesei, adományozói 2007. évben

Acél Tiborné, Bágyi Jánosné, Bajkai Lászlóné, Bálint László, Bieliczky Tiborné, Brányán László, Deák József, Doholuczki Tibor, Draskóczy Endréné, Durkó Sándor, Durkó Zsolt, Dr. Éliás Sára, Esztergályos Sándorné, Faragó Norbert, Gálné Juhász Klára, Dr. Geri Zoltán, Gulyka József címzetes prépost, esperes, ifj. Hajdú Sándor, Hanák Sándor, Harcsáné Balázs Anna, Harmathy László, Hatvani Miklós, Horváth István, Horváth Istvánné, Józsa Béla, Káposztási Béla, Kiss Zoltán, Kozma Edit, Kőnczöl Gábor, Körmendi Miklósné, Kugler Alexandra, Laki Péter, Mária Légós Csoport, Dr. Matusz Ferenc, Meleg Gábor, Mészáros Piroska és Gusztáv, Ónodi Istvánné, Orosz Ferenc és Babi néni, Papp Ignácné, Petró Árpád, Pitti Katalin, Sándor Szabolcs, Skita Istvánné, Szűcs Sándorné, Valkony Antal, Varga Editke, Varga István atya, Várnai Attila

Petőfisek karácsonyi műsora az isaszegi ESE-ben

A péceli Petőfi Sándor Általános Iskola 8. osztályosai karácsonyi ünnepséget rendeztek az ESE Alemany Erzsébet Segítő Házban élő idősök részére.

A történet megértéséhez menjünk vissza kicsit az időben. Nem szükséges sokat, csupán néhány hetet. Október 24-én az iskola nyolcadikosai látogatást tettek az ESE isaszegi Segítő Házában. Megnézték intézményeinket, ismerkedtek az idősökkel, a fogyatékosokkal, a munkatársakkal. A látogatás mély benyomást tett a fiatalokra, az erről szóló beszámolót az ESE Híradó 2007. novemberi számában olvashatták.

A találkozás szép élményét még mi valamennyien a lelkünkben éreztük, amikor telefon érkezett a Petőfi Iskolából. A nyolcadikos diákok nevében Kopfer Katalin tanárnő jelezte, hogy a gyerekek

karácsonyi műsorral szeretnék megörvendeztetni a Segítő Házban élő idősöket. Az újabb találkozást nagyon várta mindenki, izgatottan készülődtünk december 17-én. Amikor megérkeztek a gyerekek, rövidke előkészület után megkezdődött az előadás, és szívét melengető érzés töltötte el a publikumot. A produkciókat szeretettel néztük-hallgattuk. Nagy örömmel énekeltek együtt a gyerekekkel az Erdélyből származó karácsonyi éneket.

A kedves kis műsor a diákok ötlete, kezdeményezése volt, saját maguk állították össze, tanulták meg. Ez a nemes gesztus számunkra még ragyogóbbá tette a produkciókat, és különösen az előadókat, a gyerekeket. Valamennyiüknek még egyszer köszönjük. A kísérő pedagógusoknak pedig még sok-sok hasonlóan nemes lelkű diákot kívánunk.

Apróné Orosz Margit

Köszönet és hála

Köszönettel és végtelen hálával gondolunk mindazokra, akik az ESE Bacsoni István Ápoló Otthonában lakó idősök adventi előkészületeinek idején napjainkat megszépítették előadásaikkal, műsorokkal. December 16-án vasárnap a péceli **Kármel Gyülekezet Gospel-kórusa** lépett fel Otthonunkban. 18-án kedden a **Szent Erzsébet Általános Iskola 2. osztálya** jött el hozzánk Bujna Katalin osztályfőnök vezetésével, Betlehemes játékot adtak elő. 19-én szerdán tartottuk a nagy karácsonyi ünnepélyün-

ket, melynek alapját Faragó Zsuzsanna vezetésével a **Péceli Női Kar** adta meg számunkra. December 20-án csütörtökön **Bálint József tanár úr és a zeneiskola fúvósai** léptek fel nálunk. 21-én szintén a zeneiskolából **Kovács Ernőné igazgató asszony** játszott fuvola-duettet tanítványával, **Légrádi Krisztinával**.

Szívét melengető volt mindnyájuk odaadása, lelkesedése. Köszönjük.

Csézliné K. Katalin foglalkoztató nővér

Zenélésből kitűnő

Szilágyi Anna a XII. Országos Koncz János Hegedűverseny első helyezettje,
Szilágyi Zsuzsi az I. Nemzetközi Hárfaverseny harmadik helyezettje

Nagy öröm volt az elmúlt napokban azokban a családokban, ahol a gyermek jó bizonyítványt vitt haza. Ám különösen felemelő boldogság, ha a gyermek kiváló tudását rangos versenyről elhozott díj bizonyítja. Ebben a csodában volt része novemberben a Szilágyi családnak. Zsuzsi lányuk a november 13-17. között Szegeden megrendezett I. Nemzetközi Hárfaversenyen harmadik helyezett lett a 13 év alatti kategóriában. Ám még fel sem ocsúdtak a családtagok, újabb nagyszerű esemény történt. Anna a november 23-25. között megrendezett szombathelyi XII. Országos Koncz János Hegedűversenyről a 12-14 éves korcsoport első díjával tért haza.

A zenét érteni, érezni, de főleg minősíteni meglehetősen nehéz. A hangszeres tudás értékelésének nincsenek mértékegységei, az elért versenyeredményt a zsűritagok neve teszi hitelessé, az ad rangot a díjazottaknak. Az említett versenyeken a muzsikusként („szakma”) által elismert zenészek, zeneértők, zenepedagógusok ítélték meg a versenyzők játékát.

A lányokat szerettem volna jobban megismerni. Otthonukban kerestem fel őket, ahol nyüzsgő családi élet fogadott. A gyerekek – szám szerint öten – jöttek-mentek, a szülők teendőikkel foglalatostkodtak. Az egyik szobában leülünk beszélgetni Annával, Zsuzsival és édesanyjukkal, Zsuzsával.

Az anyuka elmondta, hogy a gyerekek zenei nevelése nagyon korán kezdődik. Családi körben sokat foglalkozik mindkét szülő a gyerekekkel, énekelnek már a picikkel is. Játékosan, észrevétlenül tanulnak a ritmusról, a hangjegyekről. Aztán 5 éves koruktól kezdődik hangszeres oktatásuk. A beszélgetés során Zsuzsától, az édesanyjától sok érdekes információt hallottam a lányokról, a zene szeretetéről és a lányok nagyszerű szerepléséről az év végi versenyeken.

mindenki nagy hárfán játszott, egyedül Zsuzsi zenélt közepes méretű hangszeren. Ez azt jelenti, hogy nehezebb volt a dolga, mert kevesebb húr volt a hangszerén, és a darabok közt az új hangnemhez igazítás is jóval hosszabb és körülményesebb, mint a „nagy testvér” esetében.

A szegedi versenyen nemzetközi zsűri bírálta el a versenyzőket. A tanárnője szó szerint sírt a boldogságtól, amikor tudatta velünk a hírt: Zsuzsi harmadik lett, és külön dicséretben részesült, mert szebb hangokat produkált, mint a többiek a nagyobb hangszerrel.

Beszélgetés Zsuzsival

– *Picike, törekeny lánynak nem túl nagy hangszer a hárfája?*

– Nem. Van kisebb és közepes méretben is. Nekünk csak kis hárfánk van itthon, azon gyakorolok, bár nekem közepes hárfára volna már igazából szükségem. A versenyen is azon játszottam. Az szélesebb és magasabb is, és egy oktávval több húrja van. Két héttel a verseny előtt kaptunk egy ilyen hangszert, így sikerült jól begyakorolni a darabokat.

– *Milyen darabokat kellett a versenyen előadni?*

– Az előírás a versenyen az volt, hogy 15 percet kellett hárfázni. A kötelező darabok közül egyet, és több szabadon választottat kellett előadni.

– *A versenyen hogy érezted magad?*

– Általában a zongorakoncerteken szokott bennem lenni egy kis félsz, de most a hárfaversenyen, nem nagyon izgultam. Mondta a tanárom a verseny után, hogy az egyik darabban egy ismétlés kimaradt. Lehet, hogy mégiscsak volt bennem egy kis izgalom... Szerencsére nem vette észre a zsűri.

– *Melyik a kedvenc hangszered?*

– Általában jó darabokat szoktam játszani hárfán és zongorán is, amik tetszenek nekem. Nem tudok választani.

– *A suliban tudták, hogy voltál versenyen?*

– Persze, szóltunk, hogy hiányozni fogok. A verseny előtt el kellett az osztálytársaimnak mindent játszanom.

Annáról mesél édesanyja

Anna is öt évesen kezdett hangszeren játszani, hegedülni. Másik hangszer a zongora, azt itthon én tanítom neki ne-

Zsuzsiról mesél édesanyja

Zsuzsi öt éves kora óta zongorázik a Frédéric Chopin Zeneiskolában, egy éve, 2007. február elején kezdett hárfázni Budapesten a Continuo Zeneiskolában. Zsuzsinak abban volt nagy előnye, hogy már tudott kottát olvasni, és talán egy kicsit hasonlít is a zongora a hárfához abban, hogy két kézzel kell a zenét megszólaltatni rajta. Nem volt tőle idegen a színpad, hisz számtalanszor szerepelt már koncerteken.

Tehát Gödöllőre jár zongorázni tanárához, Barta Kati nénihez, Budapestre hárfázni Kolarics Kinga Katinkához. Miközben elkezdett hárfázni, márciusban országos zongoraversenyen, Nyíregyházán a döntőbe jutott. Mellette gyakoroltatott hárfán, és olyan nagy iramban, oly látványosan fejlődött, hogy tanárai javasolták, induljon versenyen. Novemberben 13-17. között rendezték az első Nemzetközi Hárfaversenyt Szegeden, ahol elindultunk. Egyáltalán nem reméltünk helyezést, az volt a cél, hogy Zsuzsi szépen muzsikáljon. A korosztályában 17 induló volt (valamennyien 4-5 éve hárfáznak már), és a szánk

is táva maradt a csodálkozástól, mikor megtudtuk, hogy Zsuzsi osztott harmadik

Szilágyi Zsuzsi

díjat nyert egy olasz kislánnyal karöltve. Az is csoda volt, hogy a nyertesek közül

gyedikes kora óta, bár idén erre a területre a versenyre való készülés miatt nem fektettünk túl nagy hangsúlyt. Itt Pécelen Váradiné Egri Anna tanárnőtől tanult hegedülni, majd összetalálkoztak Földesi Lajos tanár úrral. A Lajos bácsival való kapcsolatunk egy valóságos „égből pottyant mese” a számunkra azóta is. Isten csodás gondviselését tükrözi. Két évig a tanár úr kijárt Pécelre, de ma már hétfőnként Anna megy be hozzá a hegedű órákra Budapestre.

Szilágyi Anna

A férjem kísérte el Zsuzsit a szegedi versenyre, én itthon drukoltam érte, Annával pedig én mentem el, és édesapja várta a híreket. Mi nagyon izgulunk a gyerekek versenyein, hangversenyein. Ezért egyre ritkábban vállalom, hogy zongorán én kísérjem őket. Az izgalom miatt nem tudok annyira figyelni, és félek, elrontok valamit. Együtt zenélni persze nagyon szeretünk, az egyik legfantasztikusabb érzés a családi egységnek ez a fajta megélése.

Anna soha nem indult még hegedűversenyen. Alapvetően azt gondoljuk, hogy a zene azért adatott, hogy örömünk legyen benne. A barátaink beszéltek rá, hogy érdemes indulnia, hisz a szakma megismerheti. Az Országos Koncz János Hegedűverseny korábbi nyerteseinek listáját végignévezve kiderült számunkra, hogy az ismert fiatal művészek majd mindegyike ott tűnt fel először. Tudomásul vettük, hogy ez a zenéléssel együttjár. Gondoltuk, ha Anna ugyanolyan szívmengetően játszana, ahogy általában szokott, lehet, hogy a zsűri még értékelné is. Aztán az ismeretlenből egyszer csak betoppant egy roppant szerény, mégis hitet és erőt sugárzó 14 éves lány, és mindenki „lehidalt”, mert a közönséget lenyűgözte játékával. No, azért erről álmodni sem mertünk!

A történetek felülmúlták minden addigi elképzelésünket még akkor is, ha tudtuk, hogy a lányunk kitűnő kezekben van, igen tehetséges, és tényleg nagyszerűen hegedül.

Beszélgetés Annával

– *Melyik hangszeren játszol szívesebben?*

– A hegedű a kedvenc hangszerem. Talán azért, mert még kevésbé ismerem a zongorát. A hegedű jobban megy, többet gyakoroltam. És a kedvenc darabjaim is inkább a hegedűhöz kötődnek.

– *Az első versenyeden nem lehetett könnyű. Izgultál?*

– Én nagyon-nagyon izgultam. Az elődöntőn és a döntőn is.

– *Mert szeretted volna megnyerni?*

– Nem, nem! Nagyon szerettem volna, ha a legjobb tudásom szerint játszom, és hogy minden jól jöjjön ki, persze azért megfordult a fejemben az is, hogy helyezést is elérhetek talán...

– *Elégedett lehetsz, sikerült...*

– Igen, hisz legalább ötször visszatapsolt a közönség.

– *Pedig a színpad nem ismeretlen előtted. Léptél már fel például Pécelen városi rendezvényen is.*

– Igen, és negyedik korom óta a Szekszárdi Kamarazenekarral, és az Instrumenta Nova kamarazenekarral több koncerten szerepeltem szólístaként Magyarországon és külföldön is. Lajos bácsi, aki az említett zenekarok művészeti vezetője, idén nyáron is szerepeltet szólístaként és zenekari hegedűsként egyaránt. Ezt így még nem próbáltam. A kétfajta odafigyelést meg kell szokni. Jó kis erőpróba lesz!

– *Mikor van időd gyakorolni? A versenyre mennyit készültél?*

– Nehéz beosztani, hogy melyik szobában ki gyakoroljon éppen. A verseny előtt 1-2 hónappal a hegedű óráim is hosszabbak voltak, és napi másfél-két órát, néha háromat gyakoroltam.

– *Anna, most nyolcadikos vagy a Petőfi Iskolában. Hova mész továbbtanulni?*

– Aszódra vagy a Ráday Gimnáziumba nyelvi tagozatra (franciára vagy angolra) szeretnék felvételizni. Utána remélem főiskolára mehetek majd zenét tanulni.

Beszélgetés még mindig a zenéről

Anna és Zsuzsi édesanyja elárulta azt is, hogy mindkét lány a csodálatos zenei teljesítmény mellett igen jól tanul. Pedig a hangszeres gyakorlásán túl énekelnek gyermekkarban, városi és gyülekezeti karban is, melyek karvezetője édesanyjuk.

– *Egy szólóban énekeltek?*

– Anna mezzo, én szoprán vagyok, de a gyerekkorban mezzót énekel – jön a vá-

lasz Zsuzsától. Majd édesanyja folytatja:
– Fontos része az éneklés az életünknek. Szép a gyermekkar hangzása is, és szeretjük, ha több korosztály énekel együtt. Kiegészítjük ilyenkor egymást, mint a családtagok egy családban. Örömteli dolgokat közösen élhetünk meg. Amikor közösen túlmegyünk az átdolgozott nehézségeken, izgulunk egymásért, helytállunk, és nagyszerű élményekkel gazdagodunk, s reméljük, gazdagítunk másokat is.
– *Egymást szoktátok koncerten kísérni?*
– *kérdésemre most is Zsuzsi válaszol gyorsabban:*

– Már kísértem hárfával Annát. Decemberben a Zeneakadémián szervezett karácsonyi koncerten.

– *Ti is el szoktatok menni születek koncertjére?*

– Néha igen. Egy biztos, jobban szeretjük anyáékat koncerten hallgatni, mint itthon, amikor még csak gyakorolnak – akárcsak mi –, és bizony néha már beleununk, ha egy-egy zenei rész állandóan ismételve

van. De hát a zenészélet már csak ilyen, mellel minden szakmának vannak izgalmasabb és unalmasabb időszakai – szokták ilyenkor mondani a szüleinek... – *meséli Anna megfontoltan, majd az utolsó mondat után csibészesen összerosolyog a két lány.*

Azt is megtudtam még, hogy Anna olvasni szeret, Zsuzsi pedig szívesen készít kézműves tárgyakat. Kiderült még, hogy a sportot sem hanyagolják el a lányok, ha idejük engedi (elsősorban szünetekben) járnak lovagolni, úszni. Még együtt megnéztük Annáról a versenyen készült felvételt. Aztán mivel később járt, elbúcsúztam. A Szilágyi családban nyüzsgött tovább az élet...

Apróné Orosz Margit

Megérintett mondatok

Beszámoló Némethy Mária könyv nélküli könyvbemutatójáról

Különleges esemény részesei lehettünk 2007. december 12-én Budapesten a Nádor teremben. Némethy Mária költő és prózaíró három regényének könyv nélküli könyvbemutatójára került sor. Az eseményt Ivánkovic Zoltán szervezte.

A könyvbemutató az egybegyűlteket Durkó Sándor üdvözölte, majd Dérczyné Somogyi Veronika köszöntötte a vendégeket. A Vakok Óvodája, Általános Iskolája, Gyógypedagógiai Módszertani Intézménye, Diákotthona és Gyermekeotthona igazgatója hangsúlyozta, különös örömmel tölti el, hogy az általa vezetett intézmény épületében, a Nádor teremben kerül sor erre a kivételes rendezvényre.

A kedves szavak után Némethy Mária két versét és „A remény múltjai” című regényének részletét hallgathattuk meg Jegercsik

Fogarasiné Deák Valéria, Varró Attila, Flamich Mária, Horváth Péter, Némethy Mária

Csaba színművész előadásában. A művész úr szuggesztív előadómódja, a művek mély gondolatai nagy hatást gyakoroltak a közönségre, áhítattal hallgattuk valamennyien.

Az előadónak és az írónak egyaránt kijáró taps után dr. Lamperth Mónika szociális és munkaügyi miniszter asszony levelét olvasta fel Horváth Péter, az Országos Fogyatékosügyi Tanács titkára.

„Nagy öröm számomra a mai nap. ...a ma bemutatásra kerülő megoldás egyedinek tekinthető. Átgondolt technikai ötlet az, amikor az irodalmi szöveget úgy készítik elő a Braille-kijelzőn való megjelenésre, hogy annak tartalma irodalmi élményként élvezhető legyen.

...Példaértékűnek tartom továbbá a munkacsoport kreativitását, a látássérült személyek valós szükségleteit felismerő érzékenységet, a látó és a vak emberek együttgondolkodását és együttműködését. Felfogásom szerint ez a megvalósult társadalmi integráció. És öröm számomra a különböző szakmák képviselőinek együttműködése is egy példás cél elérése érdekében...” Áll a levélben, és az abban foglalt gondolatokkal valamennyi résztvevő egyetértett.

A könyvbemutató után Némethy Mária mesélt. Röviden összefoglalta a három regény tartalmát. Hangsúlyozta, hogy műveiben a valamennyiünket foglalkoztató emberi kérdésekre hősein keresztül igyekszik megtalálni a választ. A regények különös fantáziavilágba vezetnek: „Az első tíz nap” című regény a halál utáni létből keresi meg a földi harmóniát, „A remény múltjai” a családi és történelmi gyökerek megtalálásában ad választ a „ki vagyok én” kérdésre, „A másolat a boldogságról” című regény a „mi lesz veled emberiség” sorskérdésre ajánl fel érzelmi válaszokat. A közönség kíváncsi tagjai választ kaphattak az őket érdeklő kérdésekre. Megtudtuk, hogy egy regény aránylag gyorsan meg-

születik, mert mű alapgondolata írás előtt már hosszasan érlelődik írójában. Az is kiderült, hogy elkészülte után, esetleg hónapokkal később Mária még általában pontosít, finomít a leírtakon.

Varró Attila, a regények szerkesztője vette át a szót. Egy kevesek

Dr. Vigh L. László, Némethy Mária, Dr. Sebestyén András, Dr. Mile Attila, Dr. Hovanyecz László és Pogácsás Piroska

előtt ismert problémáról beszélt, a vakok olvasási lehetőségeiről. Megtudhattuk, hogy számukra a technika fejlődésével egyre több lehetőség adott arra, hogy a világ híreiről, eseményeiről tájékozódhassanak. Azonban a vakoknak is fontos irodalmi műveket olvasni, ami másfajta élményt nyújt számukra, biztosítja a magyar nyelvhelyesség megőrzését. Olvasási lehetőséget nyújtanak a Braille-írással (pontírással) készült könyvek, és létezik már a számítógéphez csatlakoztatható eszköz, mely a monitoron megjelenő szöveget pontírássá alakítja. Az eszköz bemutatásában Attila segítségére volt Flamich Mária. Mindketten a Vakok Általános Iskolájának munkatársai-pedagógusai.

Ezzel a könyv nélküli könyvbemutató szervezett programja végére ért. Egy aprócska részlet magyarázatával azonban még adós vagyok. Az eddigiekből nem derült ki, hogy a három regény hol kapható. Az érdeklődőknek kérésre Némethy Mária (e-mail címe: nema@vnet.hu) készségesen elküldi a regények szerkesztett változatát CD-n, ami Braille-kijelzőn olvasható. Látók számára

Dr. Mile Attila és Flamich Mária

nyomatott könyv formában a művek még nem jelentek meg. Emiatt volt különleges és példa nélküli ez a könyvbemutató.

Apróné Orosz Margit

Némethy Mária: A remény múltjai (részlet)

Nem tudtam elaludni. – Hol vagyok én a történetek között? – kérdeztem a mennyezettől.

Már éjfél is elmúlt mire abbahagytam az iratok olvasását. Apám fogta iratok. Viszszatettem a borítékokba minden papírt. A fényképeket is. Az érintésben eltemettem őt.

Magammal viszem az emlékeket – határozottam el. Ez volt reggel a legelső gondolatom. Az anyufüzetben fogom őrizni. Elővettem a táskából. A füzet utolsó lapjain kerestem helyet a borítéknak. Idegen írás, ismerős betűk, anyué. Nekem szóló írás, meg a véletlennek.

„2000. április 11. Túl sokat kérdeznél, ha még élnék. Kisfiam. Úgy könnyebb elmondanom hallgatásom titkát, ha már nem tudsz engem kérdezni. Soha nem tudtam édesapádról mondani semmit neked. Még

Jegercsik Csaba

a születésed előtt eltemettem magamban. Nem tudom hogyan sikerült, hiszen nagyon szerettem őt, talán a boldogság segített ebben, az, hogy te megszületté, csak nekem. Annyira fiatal voltam még – gyermekként éltem meg a háborút –, nem terhelte rám a sors a szörnyűségeit, talán ezért tudtam elviselni a csalódást, amelyet akkor éreztem, mikor apád elhagyott minket, még a születésed előtt. '56 után Békésen bújtatták el régi barátai, akiket

még a fogságból ismert. Hálás vagyok a sorsnak, hogy megismerhettem őt, hiszen különben nem lettem volna boldog egész életemben az én egyetlen fiammal, veled. Ritkán tudtam meglátogatni Békésen, hiszen elővigyázatosnak kellett lennünk. Az életével játszik, ha megtalálják, ezt mondta nekem. Az, hogy ez nem lehet igaz, csak nem sokkal a születésed előtt tudtam meg egy békési barátjától – Tatai Györgynek hívták – és aki januárban meglátogatott a házukban, mikor apád már külföldre szökött. A bajtársa elhozta az iratait is, a gyerek miatt, vagyis miattad. Nénikémnek hol ezt mondtam, hol azt, nehogy megsejtsék a valóságot. A valóság az volt, hogy vásárolt papírokkal még '57 decemberében disszidált egy német színésznővel – ezt mondta a békési férfi. Később tudtam meg, hazudott nekem. Apád megvásárolta Tatai Péter maradék papírjait, aki már korábban, '56 decemberében disszidált édesapád nevében. A sajtóit otthagya bajtársánál és Tatai Péter néven élt már akkor is, amikor meglátogattam. Én ezt akkor, nem tudtam. Bajtársai és Tatai György intézték el, hogy végül Marosi Kálmánt eltűntnek nyilvánítsák, mint aki '56-ban eltűnt, meghalt vagy disszidált.

Ebből az ügyből én akkor annyit értettem, hogy elhagyott minket. Amikor június ötödikén Te, kisfiam, megszületté, elmúlt a fájdalom, begyógyult a lelkem. Édesanyám és nénikém velünk voltunk, négyen csodáltuk cseperedésedet. Délutánonként, mikor a hivatalból megjöttem, sorolták az új szavakat, amelyeket kimondtál. És aztán Te különleges örömet adtál a számomra tartogatott kedvességeiddel, szaviddal. Kisfiam, boldogság volt a Te édesanyádnak lennem! Már nem haragudtam édesapádra. Szerettem volna, ha a nevével viseled. 1958 júniusában már nem háborgattak a hatóságok. A házasságlevél elég volt bizonyítéknak az anyakönyvezésnél. Legalább az igazi édesapád nevével viseljed, ha már ő nem lehetett velünk. Egyre kevésbé értettem különös eltűnését és bonyolult személycseréjét. Mikor csak tehettem, nyomoztam utána Békésen, és a szülőfalujában. Aztán '90 után a hivatalokban is. Marosi Kálmán néven nem találtam semmit, sehol. Egy neves ügyvédet is megbíztam a keresésével, de sikertelenül. Nyomozási ismereteimet a krimik olvasásában véltem fejleszteni. Esmélésed után mindent megosztottam Veled, kivéve édesapád történetét. Nem

tudtam ki ő. Attól féltem, bűnügyben lehet érintve, és ennek fájalmától minden módon próbáltalak megóvni.

Most, hogy már kevés időm van hátra, és Te mindent tudó, sikeres ember lettél, úgy érzem az őszinteséget és talán az igazságot is el tudod bírni. Megbékéltem édesapád magamban hordott emlékével, azt érzem, hogy nagyszerű ember volt,

de az ő nagyszerűségét Neked kellene tolmácsolnod önmagad felé. Szeretném, ha nem takarná be lelkedben árnyék az ő lényét. Még most is szeretem őt, és szeretni fogom, amíg élek. És ezt, a halálom előtt nem tudom, hogy ezt a szeretetet iránta Miattad tartottam meg magamban, azért, hogy Benned egyetlen rossz vonást ne tudjak keresni, vagy tényleg szerethettem őt. Édesapád él. Egy hete hívott fel az ügyvédje, tőle tudom. Nem mertem elmenni hozzá, ne haragudj ezért rám. Negyvenhárom éve nem találkoztunk. Nem tudtam volna mit mondani neki. Te talán tudsz. Békésen a Szent Sebestyén otthonban él, Marosi Kálmán néven. Az öregek közt megtalárod. Egyetlen kisfiam. Mióta megszületté szenvedés nélküli az életem. És nem búcsúszom el, mert vagyok, halálos betegen is boldog vagyok. Köszönöm kisfiam.”

– Anyu, elbírok mindent. Anyu, elbírok mindent – ismételttem fennhangon, megnyugodva.

Anyufüzet nekem szóló oldalaiiba tettem a borítékokat. Mind a kettőt. Átkötöttem az anyu fogta szalaggal. Végtelen béke és nyugalom szállt meg, ahogy ölemben tartottam őket. Ha semmi jó nem fog történni körülöttem és velem, akkor is jó élnem. Néztam az ablakon át a nap fényét. Anyu májusi reggeleken szokott belépni. A fényből jön és megszólít. Mennyi üzenet van a fényben! – menekültem a csodákba, hogy megnyugodjak.

Rovatcím: Értékőrző

Épületek, építmények

Cser László nyugalmazott középiskolai tanár, a péceli Ráday Gimnázium alapító igazgatója, tiszteletbeli építőmester ebben az évben lép életének nyolcvanadik esztendejébe. Munkássága alapjaiban határozta meg településünk XX. századi történetét. Pedagógusként határtalan tisztelet övezi mind régi kollégái, mind hajdani tanítványai körében. Ő a GIMNÁZIUMÉPÍTŐ.

Nyugalmáról, higgadtságáról vagy akár emberségéről, hivatás-szeretetről ma is legendákat mesélnek. Pályája, élete szolgáljon példaként.

Fundamentum (1922-1945)

Nem szívesen vállalkoztam erre a beszélgetésre. Először arra gondoltam, hogy vannak nálam érdemesebb emberek is, másodszor pedig arra, hogy elég szerencsésen alakult az életem, és ha azt elmesélem, talán dicsekvésnek tűnik.

Pszichológusok szokták mondani, hogy a gyermekkori élmények döntően befolyásolják a legtöbb ember életét, én is így érzem. Úgy alakult, hogy három dolog követte végig életem. Ezek a tanítás, a mezőgazdasági munkák és az építés. Neves, nagy emberek gyakran írják életrajzukban, hogy nehéz gyermekkoruk volt. Magam nem tartozom a nagy emberek közé, de bizony elmondhatom én is, hogy igen nehéz gyermekkorom volt.

Édesapámnak híres lakatosmesterként Budapesten, a Garai utcában volt szép nagy műhelye. 1929-ben, a gazdasági válság idején tönkrement. Nemcsak a műhelyt veszítette el, de hosszú évekig elhelyezkedni sem tudott. Alkalmi munkákból tartotta el családját, három iskolás gyermekét.

Így aztán hiába jött el a negyedik elemi befejezése után vitéz Cserey József igazgató-tanító úr a szüleimhez, hogy írassanak engem gimnáziumba, nem tudták megtenni, mert akkoriban csak a beiratkozási díj is húsz pengő volt – óriási pénz. Így kerültem polgári iskolába itt Pécelen. Tulajdonképpen ebből is szerencsés dolog fakadt, mégpedig azért, mert a tanárok hamar felismerték, hogy szorgalmas, jól tanuló gyerek vagyok. Azt is tudták, milyen nehéz körülmények között élünk. Javasolták, hogy fogadjak tanítványokat évfolyamtársaim és a kisebb gyerekek közül, fel is vállaltam két-három „saját diákot”. Három vagy öt pengőt kaptam egy hónapra, így már én is tudtam szüleimnek segíteni. Közben persze szorgalmasan tanultam. Harmadik osztályban én kaptam meg a legjobb harmadikosnak járó ezüst Csengeri Érmét, negyedik év végén pedig az arany Csengeri Érmét, mint az iskola legjobb tanulója.

Egyébként megjegyzem, hogy az összes iskolát, az egyetemem is beleértve, kitűnően végeztem. Ezt nem dicsekvésből mondom, hanem csupán azért, mert később, már iskolaigazgatóként, volt erkölcsi alapom arra, hogy azokat a kollégáimat, akik csak a kiváló tanulókat dicsőítették – ezt én úgy hívtam, hogy jegyfetisizmus –, befolyásolhassam, hiszen sokszor előfordult, hogy a kevésbé jó tanulók az életben nagyon jól megállták a helyüket, és fordítva.

Így csöppentem gyermekként a tanításba. Mezőgazdaság... Szerettem nagyon az állatokat. Szüleim megengedték, hogy a tanítási keresetemből vegyek magamnak egy kis malacot. A szomszédok adtak ételmaradékot, a kertbe kukoricát ültettem. Mire felnelvettem, és levágásra került, nagyon szomorkodtam miatta, de öröm is volt, mert a családnak tudtam segíteni.

Az idős úrnak – ahol laktunk – óriási kertje volt, benne nagy lugas, talán több száz méter hosszan. Megtanított a szőlőt kötni, kezelni, tetejezni. Tíz fillér óráért kaptam tőle, így a szőlővel is nagyon korán kapcsolatba kerültem.

A polgári iskola elvégzése után szüleim még mindig nem tudtak

középiskolába írni. Egy évre itthon maradtam. Tanítottam, és építkezésen kezdtem dolgozni segédmunkásként. Akkor épült a lelki gyakorlatos ház – később szociális otthon lett – a mai Köztársaság téren. Tettek velem egy kis erőpróbát: téglahordás, malterhordás és egyebek. Tehát alkalmaztak. Megfigyeltem, hogyan dolgoznak a szakemberek. Később egy építőmesterhez szegődtem, aki megtanított a fontosabb fogásokra, a kisebb javításokra, vakolásra, egyszerűbb falazásokra is végeztem. Így kerültem közel az építéshez.

Ami kevés pénzt gyűjtöttem, azzal már bele mertem vágni a középiskolába, szerencsére szüleim is kicsit jobb anyagi helyzetbe kerültek. Pesten végeztem, és érettségi után elhatároztam, hogy tovább tanulok. Addigra erősen kialakult bennem, hogy tanár szeretnék lenni. Szüleim nem tudtak segíteni abban, hogy felsőfokú tanulmányokba fogjak, újabb egy esztendőre elhelyezkedtem, magántisztviselőként dolgoztam. Az összegyűjtött pénzzel beiratkoztam az egyetemre. Az első év elvégzése után behívtak katonának. Nyíregyházára, a IV. Honvéd Huszárezredhez vonultam, és a tiszti iskola elvégzése után kivettek minket a frontra. Megint

csak szerencsés voltam, mert én, ha lehetett, a felderítést vállaltam, így a közvetlen harcokban nemigen kellett részt vennem, a nagy ütközetekből lényegében kimaradtam. Később, mikor visszavonták a csapatot a Pripjaty-mocsarak melletti csatákból, egy majorságba kerültem. Itt egy ezredűnnepegy alkalmával, táborfűz mellett elmondtam egy magam írta verset, melyben tréfásan, de nem bántóan elmeséltem a velünk történeteket. Ott volt egy magas rangú tiszt, egy vezérkari ezredes, aki végighallgatta a verset. Miután elévezettek, azt mondta nekem: Ide figyelj! Kár neked itt megdöglölni – mert ilyen katonásan fogalmazott –, ha akarod, hazavezényellek egy katonai képességvizsgáló iskolába segéd tanerőnek.

Így előbb haza, később a háborús események előrehaladtával Németországba kerültem. A háború végén önállósítottam magam, és a vezénylésektől függetlenül, árkon-bokron, hegyeken át – soha főutakon – szépen hazajöttem. Ahogy átléptem a magyar határt, szereztem mindjárt civil ruhát, megtudakoltam, hol van katonafiú, ott hagytam a szerelést.

Falazat, szerkezet (1945-1987)

Mikor hazakerültem, megtudtam, hogy szegény öcsém itt, a falu határában egy felrobbanó aknátnál meghalt. Szüleimet nagyon

rossz lelkiállapotban találtam. Tetézte ezt a háború utáni nyomor, az éhínség, továbbtanulásról persze szó sem lehetett. Megint csak mezőgazdasági munkákat végeztem.

Úgy alakult szerencsére, hogy akkoriban elég nagy pedagógushiány volt, és alapítottak egy olyan tanítóképzőt, mely teljes tananyaggal, de délutáni oktatással működött, a dolgozók is részt vehettek a képzésben. Ezt elvégeztem, így 1947 szeptemberében már itt, a katolikus iskolában tudtam tanítani. Onnan átkerültem az Isaszegi útra, ahol már nem elemi, hanem általános iskola működött. 1950 tavaszáig dolgoztam itt. Csak azért addig, mert akkoriban volt a Mindszenthly-per, és minket pedagógusokat elég erősen készítették arra, hogy a főpap elleni tiltakozó iratot írjuk alá. Én ezt nem tettem. Továbbá nem mentem tsz-t szervezni, mert az agitációra is befogtak minket. Gyűltek a rossz pontjaim, végül a zaklatások miatt kiléptem.

Megint csak a mezőgazdaság maradt. Földeket béreltem, és elkezdtem gazdálkodni. Rendszeresen olvastam a szakkönyveket, képeztem magam, úgyhogy hamarosan egész ügyes mintagazdaság kerekedett a „birtokomból”. Tenyészvikát neveltem, nagy pénzt – egy egész ház árát – adtak érte azokban az időkben. Részt vettem az exportparadicsom-termesztés szervezésében. Felesben, mert egyedül nem győztem volna, dinnyét is termeltem. Abból is sok pénz volt, Nagyon jól ment a gazdálkodás, annak ellenére, hogy akkor még leadási, beszolgáltatási idők voltak Gondosan megtermeltem, begyűjtöttem a takarmányt. Sokszor annyi volt, hogy még az állami gazdaság is hozzám jött, ha szűkölködtek.

Az 1956-os ősön már lehetett érezni a változásokat, új idők új szelei fújtak. Bennem feléledt a régi vágy és hivatásérzet. Jelenkeztem újra pedagógusnak, de Lehoczky Endre igazgató úr mondta, hogy most Pécelen nincs szabad státus. Elkerültem Ikladra – Aszód mellé –, és ott dolgoztam két évig. Közben beiratkoztam az egri főiskola matematika-fizika szakára. Két esztendő múltával hazakerültem Pécelre, s miután befejeztem a főiskolát, rövidesen igazgatóhelyettes lettem. Kialakítottuk az általános iskolával közös igazgatású gimnáziumot. Miután Lehoczky Bandi bácsit Gödöllőre helyezték osztályvezetőnek, én követtem őt az igazgatói poszton. Később, amikor visszajött, és a két intézmény szétvált, én a gimnázium vezetője lettem, Bandi bácsi ragaszkodott az általános iskolához.

Az épület akkoriban rettentően leromlott állapotban volt. Egyetlen előnye az volt, hogy nagyon jó, mondhatni optimális helyen volt, ahogy a mai napig is jó helyen fekszik. A diákokkal, szülőkkel közösen toldozgatni, alakítgatni kezdtük közösségi, társadalmi munkában, végül sikerült elviselhetővé, az oktatási feladatok ellátására, még ha minimálisan is, de alkalmassá tenni. Végül 1971-72-ben teljesen átépítettük, és – emlékszem – pont az ötvenedik születésnapomon, 1972. augusztus 26-án avattuk ezt a mostani, a régihez képest újnak számító iskolát. Nagyon örültem. Azután ott volt még egy nagy munka. 1974 teljes nyarán a tanulókkal elhordtuk az udvaron a domboldalt, és lelátókkal, esti világítással rendelkező szép sportpályát építettünk, amely a mai napig üzemel.

Később a megyei művelődési osztály vezetői arra kértek, hogy vállaljam el az aszódi gimnázium vezetését. Jelezték, hogy az ot-tani épület igen rossz állapotban van, még a háborús károktól sújtottan áll. Aszódra utaztam. Egy napot rászántam, körülnéztem, és bizonyos gondolkodás után elvállaltam a feladatot.

Pontosan tizenegy évig tartott – amíg ott dolgoztam –, mire mindent megcsináltunk. Kicséréltük a tetőt, a falakon belül esztétikailag és műszakilag rendbe hoztuk a termeket, lakhatóvá és szerethetővé formáltuk a gimnáziumot. Egy sajnálatos esemény okán határoztam el, hogy fedett uszoda építésébe fogunk. Az egyik gödöllői iskola balatoni táborában egy kislány a tóba fulladt. Nem tudott úszni szegény. Megrendítő volt. Belegondoltam, hogy mi nem tudunk a vízzel mint fontos közeggel együtt élni, egyszerűen azért, mert nincs hol úszni tanítani a gyermekeket.

Így döntöttem el, hogy ha török, ha szakad, építünk Aszódon egy tanuszodát. Volt egy mérnök barátom, aki megtervezte a létesítményt, én voltam az építésvezető. Sokat dolgoztunk a tanulókkal, a tanárokkal, a szülőkkel. Végül sikerült átadni az igen korszerű, vízforgatóval is ellátott, nagyon szép fedett uszodát. Maga az építés négy nyáron át tartott, és pontosan akkor lett készen, mikor nyugdíjba mentem, 1987. augusztus 20-án avattuk fel.

Közben még voltak munkában töltött nyarak. A Thököly utcában, ahol lakom, Riediger Béla barátommal megszerveztük a csatornaépítést. Ő mint szakember a munkák irányítását is végezte. A következő nyáron pedig műutat építettünk az utcánkban. Ez egyetlen fillérjébe se került az akkori tanácsnak. Ha ezt ma kellene megcsináltatni, hozzávetőlegesen húszmillió forintból lehetne kivitelezni. A lakossági összefogás erejét hirdeti a Vásártéri ÁFÉSZ ABC falán található márványtábla. Tizenöt olyan nyarat tudnék számba venni, mikor iskola- és óvodaépítési munkákban vettem részt.

Tetőszerkezet, cserepek (1987-)

Hatvanöt évesen nyugdíjba mentem, ismét hazakerültem. Azóta is aktív életet élek, immár családom javára is. A lányaimnak adtam azokat a telkeket, melyeket munkás éveim során vásároltam. Az egyik, itt a Pihenő utcában van egy kis szőlő, azt művelem, jó bort termelnek, borversenyen első díjat nyertem. Rendszeresen olvasok és írogatok újságcikkeket, elsősorban helytörténeti vonatkozásúakat. Nagy fájdalom az, hogy itt Pécelen a mai napig nem sikerült kialakítani egy helytörténeti gyűjteményt, ahol a Varga-féle értékeket megfelelően kiegészítve kiállíthatnánk. Ezen a téren évtizedes késésben vagyunk, de bízom abban, hogy egyszer akad megfelelő hely erre.

Még ma is hetente egyszer eljárók a barátaimmal horgászni. Szerencsés vagyok, mert jelenleg jó az egészségi állapotom. Magamnak főzök, de közben még ellátom teljesen vak nővéremet, őt is én gondozom.

Valójában sok mesélnivalóm volna még. Nem beszéltem 1956 péceli eseményeiről, nem szóltam az ESE-építkezésről, a sok-sok véradásról, azok szervezéséről, nem említettem Baczonihoz való kötődésemet, nem nyilatkoztam a sok ezer adag általam építkezéseken megfőzött pörkölről, paprikás krumpliról..., majd egy más alkalommal.

Most, hogy idén nyolcvanadik életévembe lépek, azt tartom, hogy legyen az ember olyan ós a családjában, akire az utódok bátran visszatérhetnek. Igyekeztem betartani a törvényeket, de legalább ilyen fontosnak tartottam a saját értékrendemet is. Most, ha számvetést készítek életemről, úgy érzem, elmondhatom, megcselekedtem, amit a haza megkövetelt.

*Lejegyezte: Dolocsa Vilmos
Utánközlés az ESE Híradó 2001. májusi száma alapján*

Búcsú Cser Lászlótól

Tisztelt Gyászoló Közönség!

Akik ma itt összegyűltünk Cser László Igazgató Úr, kedves Laci Bátyánk, Laci Bácsink ravatala előtt, valamennyien ismertük, tiszteltük, szerettük őt.

Itt vannak gyermekei: Ilonka és Klári, valahai kedves diákjaim; unokái: Csilla, Balázs, Viktor, Mercedes; férjük, társuk – a szűkebb család tagjai.

De itt van a nagyobb család is. Diák-generációk sok-sok képviselője. Kollégái, munkatársai, barátai; péceliek és nem péceliek, akik, ki tudná elsorolni, hányféle minőségben kerültek vele kapcsolatba hosszú és termékeny élete, pályafutása, pedagógus munkája során.

S akik mindannyian úgy érzik, úgy érezzük: sokkal tartozunk neki – immár leróhatatlanul.

Amikor 45 évvel ezelőtt fiatal tanárként Pécelre kerültem, első iskolai vezetőim Lehoczky Endre és Cser László voltak, igazgató és igazgatóhelyettesi minőségben. Egy év után a gimnázium levált az általános iskoláról, ettől kezdve Laci Bátyám

„Iskolát kell építeni!” fórum, ESE 2000.

volt az igazgatóm. Most, ennyi év után visszatekintve mondhatom: szerencsés az a fiatal tanár, aki ilyen kiváló pedagógusok keze alá kerül.

Együtt dolgozva vele megismertem a nevelőt, aki tudja és gyakorolja a modern pedagógia egyik legfontosabb elvét: tiszteli növendékeit – és ezért kap tőlük tiszteletet. Többet mondom: aki szereti diákjait, akinél nem jelszó a gyermekszerep, hanem a nevelés természetes közege és kötőanyaga. Aki tudja, hogy az igazi szeretet szigorú, nem kényeztető, hanem edző.

Megismertem a jó vezetőt, aki a parancsot soha nem úgy adta ki, hogy előre, hanem úgy, hogy utánam. Aki szereti maga mellett a tehetséges embereket, mert velük tud igazi munkaközösséget alkotni. Aki megbecsüli a másik tudását, s természetes módon kínálja oda a sajátját. Aki tud adni, akitől el lehet fogadni.

Megismertem az intelligens, okos embert, aki, miután családja áldozatos segítségével leérettségizett, önjelöltől kezdett továbbtanulni, elvégezte a tanítóképzőt, aztán tanárképző főiskolán matematika-fizika szakos tanári képesítést szerzett, majd egyetemi végzettséget. Akinek pedagógiai felkészültsége mindig naprakész volt, mert folyamatosan fejlesztette, mert már akkor „feltalálta” és gyakorolta az életen át tartó tanulást, amikor Jacques Delors, a fogalom későbbi megalkotója még elemi iskolába járt.

És megismertem az alkotó embert, s egy életre megtanultam tőle a leckét magam is: ha hiányoznak munkád feltételei, ne

panaszkodj, ne várd a sült galambot. Ott a két kezed, teremtsd elő, ami kell. Ezzel a munkastílussal lett Cser László a péceli gimnázium igazi megalapítója szellemileg is, fizikailag is. Hősies évek voltak ezek, Laci Bátyám vezetésével közösséget teremtettünk, diákok-tanárok-szülők szövetkezését a szépre-jóra-igazra. Összecsiszolódunk, közben persze sokszor csikorogtak az érdes felületek, de hiszen ilyen az igazi nevelés, csak így lehet egy családdá válni. És nemcsak közösséget teremtettünk, hanem iskolát is, a szó fizikai értelmében. A péceli gimnázium falai, sportpályája Cser László tárgyiasult gondolatai; téglába, betonba, aszfaltba rakott és öntött szeretete, gondoskodása a jövő nemzedékéről. Ő vitte elől a zászlót, mi pedig mentünk utána. Toldi Miklós termetű ember volt, bizony kidőltünk mellőle jó néhányszor – de ki ne szedné össze az erejét, ha ilyen példa lelkesíti. S aláhúzom ezt a szót: lelkesíti. Lélekkel végezte minden munkáját, s ez a lélek munkált bennünk is, diákjaiban, kollégáiban, akik követték, mert éreztük: igaza van. Ez a lélek hatott mindenkire, aki a közelébe került. Sohasem láttam munkásokat, iparosokat olyan buzgón dolgozni, mint az ő vezetésével, magával ragadta őket a belőle áradó munka- és emberszeretet.

Nem tudott munka nélkül élni egy napig sem. Vakációs „pihenésükpen” megszervezte utcája lakóit, s aszfaltburkolatot építettek – önértékül. De beszélhetnék a közműtársaságról, melyben Bacsoni István mellett dolgozva tett nagyon sokat városunk infrastruktúrájáért.

És sokan jártunk csodájára kertjének-szőlőjének, kevés szabadijében ott „pihent”.

Barátságunk, munkakapcsolatunk akkor is megmaradt, amikor én Gödöllőre kerültem. Évtizedekig Laci Bátyám volt a Pest megyei gimnáziumi-szakközépiskolai igazgatói munkaközösség vezetője. Ő szervezte továbbképzéseinket, tapasztalatcseréinket, s én továbbra is tanulhattam tőle. És egyre növekedett iránta nagyrabecsülésem, ahogy – akár a hivatalos kapcsolatokban, akár baráti együttléteken – fokról-fokra föltárlult előttem egyéniségének-személyiségének új és új értékei.

Ezek fényében jelenik most meg előttem a gyengéd családapa, nagypapa, aki mindent megtesz családjáért, feleségéért, gyermekeiért, unokáiért.

A jó barát, akit mindig segítségül lehet hívni, akár pedagógiai, akár emberi, akár technikai problémával birkózunk.

A jó ember, az emberbarát, aki nemes szívvvel, önzetlenül karolja föl az öregek, a gyengébbek, alulra kerültek, gyámoltalanok ügyét, s egyik alapítója annak a péceli egyesületnek, az ESE-nek, amely ezt a munkát országosan is kiemelkedő eredményességgel végzi.

A történelmi hagyományok hordozója. A honvédhuszár, ki védte menthetlen honát. A régi Pécel fia, a földműves-iparos élet ismerője, erkölcsi értékeinek letéteményese és továbbadója, szeretetteljes megörökítője.

A karakter, aki egy bizonyos történelmi időpontban inkább föl-hagy tanári hivatásával, és gazdálkodik, semhogy olyat kelljen mondania, amit nem tart igaznak.

És még egyszer a karakter, aki ha egyszer leteszi a garast, megmarad azon az állásponton, még ha az hátrányos is neki, aki kitar elvei mellett, de másokra soha nem kényszeríti azokat. Laci Bátyámmal nagyon jól lehetett egyetérteni és egyet nem érteni is.

Az érző szívű ember, aki meghatódik egy úszni nem tudó gyermek és szülei tragédiáján – és uszodát épít az aszódi gimnáziumban, új állomáshelyén. Hogy minél több gyermek megtanulhasson úszni, s minél kevesebb gyermektragédia történhessen. És – tudomásom szerint – nemcsak ezért tarthatja az aszódi Petőfi Gimnázium is szellemi és fizikai újjáépítőjének.

A bölcs ember, aki csendes derűvel emelkedik embertársai és saját tévedései fölé is, s így marad nevelő akkor is, mikor már nem lép föl naponta a katedrára.

Vajon megkapják-e az ilyen emberek az őket megillető köszönetet? Nemcsak olyan köszönetekre gondolok itt, mint a Kiváló Pedagógus kitüntetés, a Pécel Város Díszpolgára cím, vagy az Arany János Pest megyei pedagógiai díj, amit átvenni már nem tudott, de aminek nagyon örült, s aminek mi, barátai is nagyon örültünk, bár az ilyen gesztusok is fontosak, s még többre lenne szükség belőlük. De újra fölmerül bennem az elején fölített kérdés: vajon tényleg leróhatatlan az, amivel egy-egy jó embernek tartozunk?

Az élet – különösen mostanában – mindkét kérdésemre keserű, ám mégsem igaz válaszokat ad. Mert nem igaz a kegyetlenül süvöltő: nem; és az ebből következő konzekvencia: nem érdemes. Az igazság az, hogy csak így érdemes élni, s az igazság az, hogy Cser László barátom is megkapja az őt megillető köszönetet. Itt és most, a szívünkben, és nemcsak most, és nemcsak itt, hanem mindenütt, ahol hisznek az életben, és mindig, ameddig csak hisznek.

Adyval szólva: „Mert Isten: az élet igazsága, / Parancsa ez: mindenki éljen. /Parancsa ez: mindenki örüljön.” Furcsa dolog ravatalnál ilyet mondani, és mégis: örülünk annak, hogy Cser László a miénk lehetett, pécelieké és nemcsak pécelieké, diákoké, kollégáké, barátoké, szomszédoké, gyermekeké, unokáké – nem sorolom tovább. És éltsük azt, ami benne nem múlandó.

Laci Barátom – engedtesse meg, hogy így is emlegessem,

hiszen fiatalabb létemre bár, de így szólítottam – sokszor elmesélte nekem, hogy születése után nem sokkal édesapja bevitte őt a Bárány vendéglőbe (a mostani ABC helyén állt). Meghívta a barátait, sokan voltak, otthon nem is fértek volna el. A kis csecsemőt fölítették a nagy asztalra, körülrakták gyertyákkal, így ittak tust az egészségére, mert nagyon örültek érkezésének.

Kedves Ica, Klári, Kedves Mindannyian!

Azok a gyertyák gondolatban most is égnek itt a ravatal körül. Az örömteli emlékezés gyertyái ezek, a köszöneté az ajándékért, amit Cser Lászlóban kaptunk, az ő életéért. És így rójuk le tartozásunkat: a köszönettel, mindannak a megőrzésével és továbbadásával, ami ő volt.

A gazdálkodó mindent takarosán befejezett, betakart télire: lehet folytatni.

Főhadnagy úr kiadta az utolsó parancsokat, és pihenni tért.

Igazgató úr elbúcsúzott növendékeitől, az apa gyermekeitől, a nagypapa unokáitól, kikérdezte a tegnapi és föladta a holnapi leckét.

A barát búcsút int barátainak.

Amikor a szatmárcsekei temetőben együtt néztük a különös, csónak alakú fejfákat, megkérdezte tőlem: te református vagy, mondd már meg, mit jelent a név fölé vésett ABFRA?

Megmondtam: a boldog feltámadás reménysége alatt. Most így búcsúzom tőle, kedves, jó barátomtól, így adjon neki a jó Isten csendes nyugodalmat.

Heltai Miklós

nyugalmozott gimnáziumi igazgató

Kötelességünk a múlt értékeinek, emlékeinek megőrzése Létesítsünk Helytörténeti Gyűjteményt!

Minden nemzedék az előtte lévők által létrehozott technikai, gazdasági és kulturális színvonal megőrzése, tovább adása és továbbfejlesztése révén halad előre. A megtett út ismerete hozzásegíthet bennünket jelenünk reális értékeléséhez, jövőnk megtervezéséhez és tudatosabb alakításához. (Ezért igaz az a mondás, hogy „a történelem az élet tanítómestere”).

A tárgyi emlékek, az adott kor írásos és képi dokumentumainak gyűjtése és megőrzése jelentősen hozzájárulhat ahhoz, hogy egy adott település polgárai (függetlenül származási, vagy előző lakóhelyüktől) közvetlen környezetüket jobban megismerjék, a létrehozott értékeket megbecsüljék és a nagyobb időbeli perspektíva áttekintése révén azonosuljanak a település gondjaival, de fejlődési lehetőségeivel is.

Sajnos e téren Pécelen jelentős adósság van, mert annak ellenére, hogy a környék egyik legrégebbi települése, múltja emlékeinek szervezett megőrzése és bemutatása megoldatlan. Pedig a fentiekén kívül erre községünknek két súlyos erkölcsi kötelezettsége is van. Az egyik, hogy az ásatási emlékek révén a régészettel foglalkozó szakirodalomban egész Európában ismert fogalom a Péceli kultúra, másrészt a község szülötte, Varga Mihály sok évtizedes szorgos munkájával létrehozta a

helytörténeti gyűjtemény alapját, amelynek megőrzése, rendszerezése és továbbfejlesztése elháríthatatlan és halaszthatatlan feladat. Többek között azért is, mert a jelenlegi tárolási helyek nem megfelelőek (nedves, állati kártevőktől sem mentes helyiségek), másrészt, mert a múló idővel minden nappal nehezebb a megfelelő tárgyak és írásos emlékek gyűjtése...

Ezért jelentős lépés volt, hogy a képviselőtestület megbízta a Honismereti Kör vezetőjét, Koricsánszky Attila képviselőt a Varga Mihály-féle hagyaték leltározásával. Ez azonban – megfelelő összetételű leltározási bizottság segítségével – érdemben csak akkor kivitelezhető, ha legalább az átmeneti tárolásra alkalmas helyiséget biztosít a Polgármesteri Hivatal.

Bizonyos mértékig örülni kell, hogy az önkormányzat terveiben szerepel a falumúzeum részére hely biztosítása (a Polgármesteri Hivatal melletti félkész épületben). Mivel ennek az épületnek befejezése után rengeteg tervezett és elfogadott funkciója van, őszintén meg kell mondani, hogy a múzeumi célra megmaradó helyiségek nem adnak lehetőséget egy ilyen jellegű intézmény normális indításához, széleskörű szervezett gyűjtőmunkához, a nagyközség és az iskolák tanulóinak rendszeres és szervezett látogatása révén a rendeltetészerű

működéshez. Olyan elkötelezettséget is vállalni kell, hogy a múzeum keretében helyet kell biztosítani az itt élő országos hírű képzőművészek (Karsai Zsigmond, Pannonhalmi Zsuzsa, Fésűs Károly) ilyen célra ajándékozandó alkotásainak megőrzésére, bemutatására. Ha megvalósul a jelzett félkész épület befejezése, akkor falumúzeumi célra átmenetileg (gazdagabb időnkig, amikor direkt ilyen célú épület létesíthető) minimálisan megfelelő a régi tanácsháza.

Múzeumi gyűjtés és kiállítás szempontjából Pécel a váci Tragor Ignác Tájézmúzeum szakmai és felügyeleti hatáskörébe tartozik. Az intézmény igazatója minden szükséges szakmai és szervezési segítséget megígért és ennek érdekében rövidesen felkeresi a Polgármesteri Hivatalt.

Jelenleg a következő lépések látszanak indokoltnak:

- megfelelő tárolóhely kijelölése és a leltározás szakszerű elvégzése,
- Múzeum Baráti Kör szervezése,
- az anyagi források kiegészítésére Helytörténeti Alapítvány létrehozása,
- önkormányzati alapító határozat és működőképesség elhelyezés mielőbbi biztosítása.

Cser László

*Utánközlés az ESE Híradó
1993/1. száma alapján*

Búcsú Cser Lászlótól

Tisztelt gyászoló család!

Rokonok, barátok, ismerősök!

Megrendülten és szomorú szívvel állunk itt. Mert búcsúzni jöttünk, hogy az emberiség sok tízezer éves történelmének fontos hagyományai szerint elengedjük magunk közül azt, aki eltávozott. Tesszük ezt ősi, veretes mondatokkal, a barátok szavával, a költő súlyos soraival.

Az én tisztetem, hogy ezekhez csatlakozva, városunk szülötte, meghatározó személyisége, díszpolgára előtt közösségünk, valamint az önkormányzat és képviselőtestületünk nevében hajtsak fejet.

Eljöttünk, és itt állunk megrendülten, mert a történelem mélységesen mély rétegeiben gyökerező hitünk szerint a szeretással békét teremünk emlékeinkben és önmagunkban: rokonunk, barátunk, ismerősünk így lel örök nyugalomra. Ezután már sohasem változó példakép lesz, akire hivatkozhatunk, akitől tetteinkhez akaratot, kitartást kölcsönözhetünk. Mert most már nem közénk, a mindennapokkal vesződők közé, hanem az elődök – az Igazgató Úr, Cser László Igazgató úr pedig a nagy elődök – sorába tartozik.

Tudnunk kell, mert szívünk és minden tapasztalatunk diktálja, hogy ha valaki befolyásoló része volt életünknek, akkor Cser László, az Igazgató Úr, Laci bácsi az volt. Ha valaki után hiány marad, sokáig betöltetlen, mert betölthetetlen úr, akkor az ő.

S tudom, biztosan tudom, hogy aki ismerte, márpedig szinte mindenki ismerte s szerette őt Pécelen, akkor az ugyanígy s ugyanazt érzi, mint mi itt, mindannyian.

Tisztelt gyászolók!

Városunknak nagy történelme van, s abban egy fejezet bizonyosan Cser Lászlóé. Erről a fejezetről kívánok én most beszélni. Kevésbé évszámokkal és ilyesféle adatokkal, hanem olyan képekkel és emlékekkel, amelyek családjának, tanítványainak, nagyszámú barátjának és ismerősének emlékeivel szinte végtelenre növelve élnek majd velünk, mindannyiunkkal, s persze más és más képek és szavak a kapcsolatok és találkozások minősége és időpontja, a viszonyrendszerek különbsége okán.

Cser László városunk szülötte, de mi több, a szülőföld iránti hűség példája. A föl-földobott kő, mely visszahullva ért, érkezett haza újra meg újra, s ahányszor visszatért, sohasem üres kézzel. Talán a családi gyökerek kötözték ide ezer meg ezer eltéphetetlen szállal vagy a gyermekkor emlékei. A Csúnya-erdő és -tó, a Bajtemetés hegy, Locsod-pusztá, a Korona-

erdő, a Kishársas, a Hármashegy környéke a Rákos-pataknak az ő gyermekkorában még szeszélyes folyása. A szépség és a hely nagy történelme, amelyről Kölcsey így írt: „A Rákos partján, ahol szép és nagy emlékeknek hosszú sorral emlékeznek a lélekben, hidegen ne járjatok el Pécel mellett.”

Tíz évesen tanulni ment el innen a nagyvárosba, s aztán a szörnyű háború előszele, majd vihara sodorta távol. De visszajött az első pillanatban, amikor lehetett, hogy tanítson. Szükség volt emberségére, nyugalomra, nemcsak a katolikus iskolában. Közben maga is folytatta tanulmányait, kényszerű megszakításokkal, de kitartóan.

Tanult akkor is, amikor el kellett hagynia a pedagógusi pályát, s gazdálkodó lett, vállalva a fizikai munka rangját és roppant terheit. Még aztán, ötvenhatban is csak a pályára térhetett vissza, először Ikladon, de 1959-től már szeretett szülőhe-

betonozni, hogy emelkedjenek a fontos képzeletbeli és a valóságos falak, és legyen sportpálya. Kilenc éven át volt a Ráday első igazgatója.

Tudásával, emberségével tágabb pátriánkban, a megyében is rangot szerzett. 1972-től negyed évszázadon át volt a megyei középiskolák igazgatói munkaközösségének választott elnöke. Közben elment Aszódra. A kihívásnak nem lehetett nem eleget tenni: egy akkoriban országos híru gimnáziumot és szakközépiskolát fejlesztett és vezetett húsz évig.

És itt el kell mondanom, úgy érzem, fontos kimondani, hogy az emberi haladásba és a rációba vetett töretlen hittel élt, nem hajlongott politikai és ideológiai fuvallatoktól, viszont vallotta, hogy az esélyegyenlőség feltétele a tudás, az iskolázottság.

Ő maga igazán mindent megtett eszményei érdekében. Ezért a nagy ívű életpályáért kapta meg tavaly december 4-én, Pest me-gye napján és díszünnepségén az Arany János Pedagógiai Díjat.

Szülővárosától sohasem szakadt el. S úgy érkezett vissza hatvanöt esztendőskorában, nyugdíjba vonulásakor, hogy megint hozott sok mindent, új tudást, új tapasztalatot. A Ráday Alapítvány és az általános iskola iskolaszékének elnökeként, hosszú időn át az Egymást Segítő Alapítvány elnökeként élettapasztalatát, pedagógiai tudását, emberségét adta nekünk.

Igen, hát mondjuk ki, mert ki kell mondanunk, hogy mi büszkén valljuk, hogy városunk iskolaváros, és valóban az. De ezt a címet-rangot el nem érhattük volna, ha nincs Cser László ide újból és újból visszatérve, a háború keserveiben megedződve, a nehéz paraszti munkától emberségében is megerősödve és ezernyi tapasztalatot szerezve, ha a főiskolán és egyetemen el-sajátított tudással nem gazdagítja szülőfaluját-szülővárosát.

S ha azt mondjuk, hogy kertvárosnak szeretnénk látni Pécelt, akkor megint csak Cser László példáját és okítását követjük. Van erről két személyes élményem is.

Jó tíz esztendeje láttam őt egy kertben, és nem a saját kertjében fákat metszeni. Kimért, akkurátus mozdulatokkal dolgozott. Válogatta az ágakat, a hajtásokat: a szakember mindig tudja, melyik fog teremni most, s melyik jövőre. Úgy rémlik, sok-sok közös beszélgetésünk, sok-sok vitánk után, hogy ő mindig tudta, mire mi következik. Hogy élete legnehezebb éveiben sem a keserőségeket és a sérelmeket jegyezte meg, hanem a megfontoltni és megtenni érdemes érveket: félelmetes logikával – s nemcsak azért, mert matema-

Cser László:

A pillangó kérdése

Csillogó színes szárnyam ha lebben a fényre szomjas fátyolos éjben, perzselő vágyam lehet-e szebben tűzben oldani, örök veszélyben körözve bátran, bűvölten egyre önfelelt céllal, nem várva kegyre, mezők hívó illatát feledve, egy percre boldogan, s lángba zuhanva, unt barna homályból fényes béke, szállok a fénybe, halálba suhanva s ne szánjatok, hogy szegénynek vége!

xxx

Ó emberek, csak az volna bölcsebb, hogy életem hálótokban töltssem?

lyén volt igazgatóhelyettes, 63-tól 67-ig pedig igazgató, az akkor közös általános iskolában és gimnáziumban.

Akik abból az időből ismerjük, tudjuk, hogy visszatérve a teljesítmények tiszteletét, a tudás fontosságának tudatát hozta magával, s mindezt tanítványai körében képviselve, a lassan és kerülőutakra kényszerülő modernizáció, ma úgy mondanánk, a tudásbázisú társadalom megalapozója volt.

És ennek a visszatérésnek az időszakában jött létre a Ráday Pál Gimnázium. Szó szerint is épített. Sokan emlékeznek, hogy beállt a földmunkák végzők közé, beállt

tikatanár volt – rendszerezte a dolgokat, előre tudta, vagy mintha tudta volna, hogy mit lehet s mikor megcselekedni. És mindig értette, sőt megértette tanítványait éppúgy, mint barátait vagy éppen ellenlábasaít.

A másik emlék: ott állt még tavaly nyáron Cser László igazgató úr a Ráday-park ősfái alatt a város Borkert rendezvényén, és szép, olajos fényű borainak titkát magyarázta: bizony nem mindegy, hogy milyen földben milyen fajtát ültetünk, s hogy szeretjük-e, amit csinálunk.

A Ráday-park szimbolikus hely, s szép jelkép az is, ahogyan Cser László, az igazgató úr ott állt a fák alatt, a csevegő sokadalomban: a város történelmi rangjának egyik ébresztőjeként. S most azt mondom: ha sikerül, ha kialakul, és rangjához méltóvá épül történelmi városrészünk, akkor abban, miként iskolaváros rangunk tekintetében, miként kertvárossá szépülésünkben Cser Lászlónak, az igazgató úrnak, városunk díszpolgárának elvéülhetetlen érdemei voltak és lesznek.

Nem is egészen két esztendeje ő maga így vallott minderről egy nyilatkozatában: „Az én szűkebb hazám Pécel. Itt élt Rá-

day Pál, aki a szabadság harcosa volt, aztán Ráday Gedeon, aki világhírű könyvtárat alapított, aztán a Fáyak, akik a magyar gazdaságban játszottak jelentős szerepet, valamint Szemere Pál.

Mind olyan indíttatásúak, amely rám nagy hatással volt, és mindig próbáltam ezt a szellemiséget a magam kis lehetőségei szerint a gyerekekbe is átplántálni, és próbáltam magam is eszerint élni”

Tisztelt család, Tisztelt gyászolók!

Az imént megrendülve és eltöprengve hallgattuk Kosztolányi Dezső mély értelmű sorait. Így szólt hozzánk:

„Ilyen az ember. Egyedüli példány. Nem élt belőle több és most sem él, s mint fán sem nő egyforma két levél, a nagy időn se lesz hozzá hasonló.”

S mi tudjuk, hogy ha a lehetetlenek nevezett csoda mégis megtörténne, Cser László igazgató úrhoz hasonlatos akkor sem születhetne még egy. S mert emlékeim, emlékeink sokaságából kellene válogatnom, a búcsúra pedig a baloldali közösség nevében, a város lakossága és képviselőtestületünk nevében csak néhány rövid percem jutott, engedjék meg, enged-

jétek meg, hogy személyes, sőt személyeskedő legyek.

Tisztelt Cser László, kedves Igazgató Úr, Laci bátyám!

Magam ugyan nem látom be, hogy miért kellene elbúcsúznunk Tőled, aki életünknek része voltál, s vagy ma is, hiszen – mint egy nagy filozófus mondta volt – a dolog lényege a dolog története, és a mi, a jelenlétünk személyes történetének Te, ameddig csak élünk, megváltoztathatatlan része maradsz.

Városunk óhajtott és tervezett jövőjének nélkülözhetetlen alapköve példamutató, tanítványaid tudása. Kezed nyomát őrzik épületeink és kertjeink. Mindezek megmaradnak, és kendőzetlenül, pontosan mutatják az elmúlt időket, olyan pontossággal, amelynek megvalósítására csak tehetséges, nagylelkű és gazdag képzeletű emberek képesek.

Megcselekedted tehát, ami elvárható volt.

Kedves, szeretett Laci bácsi!

Nyugodj békében!

*Dr. Benkovics Gyula
polgármester*

Diákrovat: Ráday Pál Gimnázium

Egy igazgató visszaemlékezései (azaz Cser László nagyapámé)

Első kérdésem: biztosan tudod, hogy a gimnázium 30. évfordulójának megünneplésére készül. Kinek volt az az ötlete, hogy Pécelen gimnáziumot kéne alapítani?

A hatvanas évek elején országos mozgalom indult a középiskolai hálózat kibővítésére. Szinte minden nagyobb település nekifogott az iskolafejlesztésnek, de később ezek közül sok elsovadt és csak azok maradtak meg, amelyek reális igényt valósítottak meg.

Pécelen Lehoczky Endre általános iskolai igazgatóé az érdem, hogy sok utánajárással elintézte, hogy az általános iskolával közös igazgatással 1982. szeptember 1-jén megindulhasson a gimnáziumi oktatás.

Biztos gondot okozott az amúgy is zsúfolt, nagylétszámú általános iskolába belenövő gimnázium.

Hogyan sikerült nekünk is (a gimiseknek) önálló helyet biztosítani?

Az általános iskolában új épületet emeltek, és így átadták az Isaszegi úton levő volt polgári iskolai épületet.

Ez nagyon korszerűtlen, rossz állapotban lévő épület volt, azért igyekeztünk kisebb-nagyobb toldásokkal a minimális technikai feltételeket biztosítani. Ezekben a munkákban Vitárius Sándor tanár úr nyújtotta a legnagyobb segítséget. A mai formájában meglévő gimnázium főépülete 1971 és 1972 nyarán alakult ki, Marocsek László építész tervei szerint, teljes átépítéssel és új szárny hozzáoldásával. Az építkezés emlékére készítettem az aulában ma is meglévő ivókat. Örültünk a jobb körülményeknek, de a legnagyobb gondot továbbra is az okozta, hogy anyagi gondok miatt tornatermet nem tudtunk építeni.

Azért Jó, hogy egy sportpályát mégis építettetek. A neved

is olvastam kavicsból kirakva a támfalon (a kosárpalánk mögötti betonfal, a távolugró oldalán), gondolom sok emléked van erről is.

A pálya helyén egy homokdomb volt, amelyet a tanulókkal elhordtunk, támfalakat készítettünk és naponta 100 járólapot „gyártottunk”. Én főztem és a zsaluzási munkákat végeztem.

A pálya avatást Moldoványi Ákos riporter segítségével a tv is közvetítette.

Ha ilyen sok közös emléked volt a Ráday gimivel, akkor miért mentél mégis Aszódra igazgatónak? Nem érezted ezt hűtlenségnek?

Nem éreztem annak, mert úgy gondolom, hogy a vállalt feladatokat elvégeztem, és Kohn Gábor személyében megfelelő vezető került az iskola élére. Az aszódi középiskolában is szép feladatokat kaptam. Ezek közül a legnevezetesebb egy szép fedett uszoda megépítése volt.

Milyen kapcsolatod van ma a régi iskoláddal?

A Ráday Pál Alapítvány kuratóriumának elnöke vagyok.

Mit tudsz azoknak a diákoknak (többek között nekem is) mondani, akik pedagógusok szeretnének lenni? Gondolom, egyetértesz velünk és örülsz, hogy lesznek utódaid.

Nem akarom ismétetni nagy embereknek a tanítói-nevelői hivatással kapcsolatos – némileg közhellyé koptatott – igaz mondatát, csupán annyit jegyezgetek meg, hogy a kialakulóban lévő új világban még sokkal fontosabb szerepe van és lesz az ifjúság formálásában.

Hát, akkor ezt a riportot meg csináltuk. Szia papa!

Bárdos Csilla

Megjelent az ESE Híradó 1992. decemberi számában.

Búcsú Cser Lászlótól, iskolánk nyugalmazott igazgatójától

Mély együttérzéssel köszöntök mindenkit, kik ma végső útjára kísérik Cser Lászlót az aszódi Petőfi Sándor Gimnázium és Gépészeti Szakközépiskola nyugalmazott igazgatóját.

Kérem, engedjék meg, hogy az egykori és mai aszódi tanárok és diákok nevében is tolmácsoljam Önöknek az aszódi középiskola jelenlegi igazgatójaként megemlékező gondolataimat.

Ha visszatekintve végiggondoljuk aszódi munkájának eredményeit, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy középiskolánk állami, immár több mint fél évszázados történetének egyik legértékesebb, legszebb fejezete az az évtizednyi időszak, amely Cser László igazgatóságával fémjelvezhető. Ha az utóbbi 100 év iskolatörténetében akarjuk elhelyezni munkásságának 11 évét, hogy maradandót alkotott, ebben a távlatban is egyértelmű.

Pályájának csúcspontján érkezett Aszódra, közel három évtizedes tapasztalattal látott hozzá az akkor, 1976-ban éppen eléggé leromlott állapotú iskola rendbetételéhez. Építőre volt szüksége az iskolának mind fizikai, mind szellemi, mind közösségi értelemben. Mindhárom területen személyében kivételes módon integrálódtak azok a képességek, amelyek nélkül nem szülehetek volna meg a máig ható eredmények.

Az elhasználdott iskolaépület és annak környezetének rendbetétele volt először a legfontosabb feladata. Sok-sok példát idézhetnénk ebből az időszakból. Az épület külső tatarozása, a park rendezése, az alagsorban a könyvtár létrehozása, mely tágas, ízlésesen berendezett otthonos, kényelmes, diák és tanár számára igazi szellemi felüdülést nyújtó és felejthetetlen beszélgetések, sakkcsaták helyszínéül szolgáló hely lett. Valamint, a tanári kar munkakörülményeinek javítását szolgáló helyiség-átalakítások, így nagyméretű tanári pihenőhely, ahogy régen neveztük, tanári klubszoba kialakítása, lépcsőház felújítása, az épület főbejáratánál állandó iskolatörténeti bemutató kialakítása, hogy csak a legfontosabbakat idézzük. Lényegében mindezek az alkotások a mai napig, 20-25 év óta változatlanul szolgálják ma is mindennapi munkánkat. Ezekkel az átalakításokkal amellet hogy a leromlott körülményeket nyilván orvosolni kellett, igyekezett az iskolát otthonosabbá, kényelmesebbé is varázsolni, ahol jó érzés tanítani, jó légkörben dolgozhat tanár és diák egyaránt. Ez utóbbi megközelítés a munka kigondolásában, eltervezésében nagyon jellemző volt Laci bácsira: mindig az a cél mozgatta, hogyan tudna egyre jobb és jobb helyzetet teremteni az oktatás, a mindennapi munka számára. Tudom, elvileg minden vezetőt hasonló motiváció mozgat, de akik ismertük őt, mi tudjuk, hogy ez rá mennyire kivételes módon volt

„Mindig mindent adj oda hazádnak. A világon nincsen semmiféle értelme számodra hazád nélkül. Ne várj jót a hazától, s ne sopánkodj, ha megbántanak a nevében. Mindez érdektelen. Egyáltalán, semmit ne várj hazádtól. Csak adjál azt, ami legjobb életedben.”

Márai Sándor

jellemző. Kivételes volt az is nála, ahogy végigvitte elképzeléseit. Nála a gondolat és a tett teljes egységet alkotott. A megvalósítás során nagyon sokan őrizzük nem csak a nyakkendő, fehér köpenyes lassú, hosszú léptekkel közlekedő alakjának emlékét, hanem a maltervődröt vivő, betont keverő, fával dolgozó, fűrészelő, bontó-véső, lapáttal, ásóval dolgozó alakját is. A kétkezi munka nála végtelenül természetes volt, és ma már tudjuk, a kétkezi munka nála alkotássá nemesült. A munkák során sokszor utolsó volt, aki befejezte a munkát, ha a példamutatást említjük, az Laci bácsi esetében enyhe kifejezése annak, amire utalni szeretnénk.

Nagyon fontosnak tartotta a munkák közösségformáló erejét: erről ő maga így írt: „nevelési szempontok miatt, a létrehozott értéknél is fontosabbnak tartottam azt a tudatformálást, hogy közösségi munkával bátran neki kell fogni olyan feladatok megoldásához, amelyekre képesek vagyunk, és amelyekkel segíthetünk az intézmény mindig szűkösen ellátott anyagi helyzetén”.

Elmúlt már 60 éves, amikor fő művéhez, a tanuszoda építkezéséhez hozzájárult. Kiváló szervező képességével, mozgósító, lelkesítő elszántsággal kellő összefogást tudott kovácsolni az építkezés ügye köré, ami abban az időben is óriási feladat volt. Aszód részéről Bagyin József úr, tanácselnök, Gál Géza úr az egyik aszódi üzem vezetőjének segítségével meghatározó volt, és sokan a tantestület és nagyon sokan a szülők részéről is az ügy mellé álltak. A diákság – így jó magam is – olykor ha a helyzet kikényszerítette, egy-egy tornaóra betonozással, lapátolással tevőlegesen is részeseivé válhattunk a nagy munkának. Ma már mindez szinte elképzelhetetlen...

Az uszoda azóta is nemcsak iskolánk diákjainak, hanem az egész Galga-mente gyerekeinek, közönségének szolgálja úszásoktatását, egészségének megőrzését, és nem tudhatjuk, talán még egy-egy esetben valaki életének megmentését is. Köszönjük Igazgató Úr!

A felidézett dolgoz életút természetes része volt nemcsak az iskola ügyének segítése, hanem mindig mindenkor sokszor kérés nélkül is segített bárkinek Laci bácsi.

Iskolájára jellemző volt a jó hangulatú, sokszor tréfás rendezvényekkel (amelyeken maga is közreműködött) tarkított sok-sok hétköznapi, fontos közösségépítő együttlétek szervezésével kovácsolt igazi közösséget a tantestületből.

A részben önként önmagára kiszabott feladatok elvégzése után Cser László igazgató úr 11 évi sikeres igazgatói munka után 1987-ben vonult nyugdíjba iskolánkból.

Azóta rendszeresen visszajárt iskolánkba, mindig érdeklődéssel figyelte munkánkat, jó humorú, jó kedélyű beszélgetésekkel teremtett kapcsolatot a fiatalabb korosztályokhoz tartozó kollégákkal is. Aszódi baráti kapcsolatai és a volt munkatársak szeretete a legutolsó időkig elkísérték életútján.

Cser László, az aszódi Petőfi Sándor gimnázium nyugalmazott igazgatója emléke előtt tisztelettel adózom minden jelenlegi és volt tanárának, dolgozójának, diákjának nevében.

Emlékét híven megőrizzük és ápoljuk.

Laci bácsi! Lényed maga volt a munkává, épületté tárgyiasult szeretet, szeretettel gondolunk a Galga-mentéről személyedre, ez a szeretet kíséren el minden élő útján.

Csobán Attila igazgató

Akinek teljes élet adatott

Cser László 1922. augusztus 26. – 2008. január 6.

Téged az Isten jókedvében teremtett, Cser László. Adott neked szálfatermetet, fizikai erőt, akaratot, kitartást, s hozzá észbőségesen. Nem sok embert ismertem életemben, akinek testi és szellemi képességei olyan harmóniában lettek volna, mint a tied.

Valamikor az 1970-es évek második felében ismerkedtünk össze Pest felé menőben a vonaton. Csak néztelek, milyen erőteljes ember vagy, s mint újsütetű péceli, elképedve hallgattam, men-

Baczonil István emléktábla avatása ESE, 2001 karácsony

nyit tudsz erről a településről, s milyen szeretettel beszélsz róla. Olyan szeretettel, hogy ezt az érzést belém is – meg amint tudom, sok másba is – átültetted. A te elbeszéléseidből, olykor fergeteges anekdotáidból derengett fel számomra az, amit latinul úgy neveznek, genius loci. Vagyis a hely szelleme, amelynek ismerete nélkül egy falu vagy egy város csak lakóhelye lehet egy más módon betelepültnek, de otthona nem. Túlzás nélkül állíthatom, az egyik legfontosabb ember voltál azok közül, akik által én, a más-honnan jött megszerettem Pécelt, s lettem péceli. És itt mindjárt mondanék még valamit.

Téged városunk emlékezete úgy tart számon, mint építő embert.

Az ESE kertjében 1997 nyara

Aki iskolát, óvodát, utat, uszodát és sok mászt épített téglából, kőből, betonból. Mindez nagyon fontos. De van valami, ami mindennél fontosabb. Az, hogy léleképítő ember voltál. Nem-

csak mint tanár, mint iskolaigazgató, hanem a szó legszorosabb értelmében: mint közösségteremtő. Akire sokan mások hallgattak, aki sokaknak lehetővé tette, hogy pécelinek érezhessék magukat, hogy jól érezhessék magukat péceliként.

Mivel az utóbbi tizenhárom esztendőben kertvégi szomszédok voltunk, gyakran figyelhettem meg, hogyan bánsz a földdel. Minden ősze te voltál az első a környéken, aki a jövő évről, a téli csapadéknak előkészítetted a talajt. Nyolcvan éves bőven elmúltál, amikor még mindig saját magad kormányoztad a motoros ekekapát. Aki tudja, hogy milyen derék- és vállficamító munka ez jóval fiatalabb ember számára is, megérti, hogy ámul-tam rajtad. De még inkább azon, mennyire kitartóan voltál képes dolgozni. Nyáron nem számított neked, akár milyen meleg volt, ha te kapálni akartál, hát kapáltál naphosszat. Mert gyomtalanítani kellett a kukoricát – s mint tudjuk, a legjobb gyomirtó a kapa. Mert töltögetni kellett a krumplit, hiszen ezen a mi vidékünkön, ha mindennap esik, akkor sem elég a csapadék.

S ha pihenésképpen te az egyik oldalról, én a másikról leballagtunk a Lélek-patakhoz, s a meder fölött beszélgetni kezdtünk,

Pitti Katalin koncertje az ESE-ben 2007. november 23.

akkor ámultam csak igazán. Mert te, Cser László, olyan tájékozott voltál a világ dolgaiban, hogy azon csak csodálkozni lehetett. Rendkívül sokat olvastál, jártas voltál irodalomban és történelemben, no meg persze a politikában is. De ez utóbbival kapcsolatos ítéletalkotásodat mindig két dolog szabta meg. Egyfelől a már említett ismereteid, tájékozottságod, másfelől isten-adta józanságod, mértéktartásod.

Mert te bölcs voltál, Cser László. Mert ha nem lettél volna bölcs, hogyan tudtad volna mindazt véghez vinni, ami a nevedhez fűződik? Hogyan tudtál volna két középiskolát építeni és elkörmányozni? Hogyan tudtál volna Pécel utóbbi fél évszázadában – nem rivaldafényben állva, hanem amolyan szürke eminenciásként – az itt végbement változások egyik mozzatja lenni?

Ha végigtekintünk hosszú és mindvégig teremtő pályádon, annyi eredményt látunk, hogy reménytelen vállalkozásnak kell tekintenünk ezekről bármiféle leltárt készíteni. Ha a tőled tanult óvatossággal és mértéktartással kívánunk összegzést csinálni, azt kell mondani, hogy amennyire az embernek megadhatatik, te teljes életet éltél. Azzal végzem, amivel kezdtem: téged az Isten jókedvében teremtett, Cser László. Nekünk, mindazoknak, akik hálásak lehetünk, hogy ismerhettünk.

Hovanyecz László

A klubban történt

Az ESE Pitti Katalin Idősek Klubja 2008. január 7-én rövid téli szünet után ismét szeretettel várta látogatóit. Karácsonyfabontás közben klubtagjaink élménybeszámolót tartottak, majd a szünet előtti programjainkról, az elmúlt év eseményeiről, karácsonyi ünnepségeinkről beszélgettünk. Ezeket szeretném megosztani kedves olvasóinkkal.

December elején már teljesen adventi hangulatban teltek napjaink, termünkben karácsonyi dekorációk díszeltek. A Szemere Pál Általános Iskola 6. a. osztályos tanulói csodálatos betlehemes játékot mutattak be klubtagjainknak december 4-én, amivel időnként meghatottak vagy megnevettettek. Öröm volt számunkra, hogy itt jártak, máskor is szeretettel várjuk Őket.

December 6-án délelőtt, mint valamikor gyerekkorunkban, izgatottan vártuk a Mikulást. Neki énekeltünk mindaddig, míg be nem kopogott. Meglepetésünkre a Krampusz is elkísérte, aki alig engedte szóhoz jutni a Mikulást. A dicséretet, számonkérések után mindenki megkapta az ajándékot, közösen énekeltünk, jókat neveltünk, majd elköszöntünk tőlük. Aki miatt itt járt a Krampusz, megígérte, ezentúl jó lesz, jövőre csak a Mikulást várjuk.

Hagyományos évzáró ünnepségünket december 13-án tartottuk. Az ünnepség első perceiben a Harangvirág Óvoda kicsinyei bűvöltek el bennünket kis karácsonyi műsorukkal. Előadásukat, kedves ajándékaikat ezúttal is köszönjük. Ezt követően köszönetünket próbáltuk kifejezni mindazon kedves barátainknak, akik az elmúlt évben is önkéntes fellépéseikkel, előadásaikkal, vendéglátásukkal sok kellemes órát szereztek mindannyiunknak. Örömiünkre többen is jelen voltak, egy-egy oklevelet és kis ajándékot átadva próbáltuk kifejezni hálánkat. Pár mondatban ők is köszöntöttek minket, elmondták jókívánságaikat, és hogy számukra is jó érzés itt lenni közöttünk, bármikor szívesen jönnek klubunkba. Mi meg szeretettel várjuk őket!

Azon előadók, akik elfoglaltságuk miatt nem tudtak eljönni, postai úton kapták meg köszönő oklevelünket. Ezt követően mindannyian telefonon fejezték ki köszönetüket, hogy gondoltunk rájuk. Szécsi Katalin, a néhai Szécsi Pál énekes nővére is keresett telefonon, hosszú beszélgetésünk után ígérte, hogy pár napon belül elpostázza a Szécsi Pál emlékére megjelent új dvd-t. Január első napjaiban megkaptuk egy levél kíséretében, amiben ez állt:

Drága Olga, Ferenc és szeretett barátaim!

Mindazonáltal, hogy úgy érzem túlbecsültök engem, végtelenül jólesik, hogy eszetekbe jutottam, és szépemlékű látogatásomat ily módon honoráltátok. Boldogság volt számomra, hogy ott lehettem, hogy fontos volt Nektek Szécsi Pálról és Szécsi Pált hallani. Köszönöm!

Igaz szeretettel:

Szécsi Katalin

Kelt: Kecskemét, 2007. 12. 30.

A napokban történt telefonbeszélgetésünk végén március 4-i találkozásunk reményében köszöntünk el egymástól. Az aznapra tervezett nőnap ünnepségünk vendégeként Őt várjuk, és Szécsi Pál dalait hallgathatjuk. Bízunk abban, hogy ennek semmi sem lesz akadály.

Karácsonyi ünnepségünkre december 18-án igen szép számban

jöttek el klubtagjaink. Kedves barátunk, Jegercsik Csaba művész karácsonyi dalait hallgattuk, aki több alkalommal is fellépett intézményünkben. Voltak, akik szavalatukkal kedveskedtek társaiknak. Aznap elmondott Miatyánkunkat azokért ajánlottuk fel, akik valamit is tettek azért, hogy ennyi sok szépben, jóban lehetett részünk az elmúlt évben is. Isten áldja Őket!

A szünet után alig hogy kinyitott klubunk, máris utazhattunk Barabás Kata és Csaba jóvoltából. Indulás előtt Kata János Pál pápa üzenetét olvasta fel, ezzel kívánva boldog új évet mindannyiunknak. Aztán La Sasalette-be varázsoltak bennünket, a

Pótszilveszter

híres búcsújáró helyre, amely a Drac jobb partján fekszik, szép templommal, mely 1800 méter magas alpesi fennsíkron áll. 1846. szeptember 19-én ebben a kis francia falucskában a 15 éves Melanie és a 11 éves Maxim pásztorgyerekeknek megjelent Szűz Mária. Más búcsújáró helyekkel ellentétben, ide jóval kevesebben járnak látogatók a nehéz megközelíthetőség miatt.

A második részben Erdélyben, ahogy ők mondták: „Tündérországbán” jártunk. Torockótól Farcádig szinte mindenhol pillantást vehettünk a székely települések nevezetességeire. Említést érdemel az Erdőszentgyörgyi Rhédey-kastély, amely 1759-ben épült, 1808-ban újjáépítették. A város református temploma gótikus stílusban épült a 13-14. század fordulóján.

Az erdélyi falurombolás jelképévé vált Bözödújfalú képeinek látványa szívszorító volt. 1988-ban ezt a települést elárasztották egy új víztározó építésekor.

Dózsa György szülőfaluját, Makkfalvát is láthattuk, s a fürdőhelyeiről híres Szovátát. A parajdi sóbánya látványa többeket lenyűgözött. Itt történik a legteljesebb mértékű földalatti gyógykezelés a sóbánya egyik felhagyott szintjén. Itt a szpeleoterápia még az 1960-as években kezdődött, a régi Dózsa György-bánya egyik bővített kamrarendszerében. A villanyvilágítással és állandó szellőztetéssel ellátott tágas kamrákban játszótér, ökömenikus kápolna, büfé, számtalan ülőalkalmatosság, biliárd és asztalitenisz teszik változatosabbá a terápia során naponta kötelező négy órai lent tartózkodást. Sportlehetőség (kézi- és tollaslabda), gyermekjátékok kölcsönzése és a minikönyvtár varázsolják otthonosabbá ezt a különleges föld alatti világot.

Láthattuk a korondi kerámiakiállítás, s a modern emlékművet, amely a falu magyar nyelvű középiskolája előtt áll, Tamási Áron szülőfaluját, Farkaslakát, ahol az író unokahúga mutatta be a Tamási-emlékházat.

Szejkefürdőn a legnagyobb székely író, történész, etnográfus, publicista és közéleti személyiség, Orbán Balázs sírhelye és emlékműve található. A legnagyobb székelyt végakarata szerint az egykori birtokon, a szejkefürdői domboldalban helyezték örök nyugalomra. A kopjafás, féldomborműves síremléket, Orbán Balázs bronz arcképével, Orbán Áron székelyudvarhelyi szobrászművész-tanár tervei szerint építették. A székelykapu-kiállítás az udvarhelyszéki kapuk díszítőművészetének bemutatását, a népi értékek megmentését célozza. Az író szülőfaluját, Székelylengyelfalvát is megtekinthették.

Székelyudvarhelyen láthattunk több iskolát, mint például a Benedek Elek Tanítóképzőt, a Tamási Áron Líceumot. A város templomai közül a barokk és klasszicizmus közötti átmeneti korszak stílusjegyeit ötvöző ferences templomot, a főtéren álló református templomot. A város legimpozánsabb épülete a mai Városháza is megragadta figyelmünket.

Utolsó állomásunk Farcád volt. Láthattuk a falu 1850 körül gótikus stílusban épült református templomát, melynek kazettás mennyezete nem mindennapi látvány.

Az utazás mindenkinek nagyon tetszett, többek kérésére valószínű újból vetítésre kerül.

Pótszilveszteri ünnepségünk el sem maradhatna, ez alkalomból január 15-én igen jól mulattunk, jelen voltak csabai barátaink, a zenét KO Laci és Kőszegi Teréz szolgáltatta. Szinte mindenki táncra kerekedett, mint mindig, a hangulat fergeteges volt.

A magyar kultúra napjára emlékeztünk január 17-én. Az alkalmat Maczkó Mária eMeRTon és Magyar Örökség-díjas népdalénekes megrendítően szép, szívet-lelket melengető énekei tették emelkedetté. Az isaszegi Alemany Erzsébet Segítő Ház lakóiból is jó néhányan jelen voltak, közülük Endre bácsi így mondott köszönetet a művésznőnek: „Otthonunkban a nővérek mindent megtesznek, hogy jól érezzük magunkat, gyógyuljunk, úgy érzem, Önt hallgatva szinte teljesen meggyógyultam.” Péceli ápolóotthonunk lakói közül Alíz néni is külön köszönetet mondott, ő rendszeresen hallgatja a rádióban szinte minden műsorát, nagyon várta már, hogy személyesen is találkozzanak. Az előadás végén egy farsangi dalt tanított nekünk, amit igen hamar elsajátítottunk, és közös énekléssel zártuk a szép és emlékezetes

Maczkó Mária

délelőttöt. Ezúton ismét köszönjük, hogy eljött közénk, dalaival simogatott és gyógyított bennünket.

Ha a kedves olvasónk még nem klubtagunk, vagy családjában, ismerősei körében tud valakit, aki szívesen részt venne előadásainkon, rendezvényeinken, vagy akár kikapcsolódásra lenne szüksége, várjuk szeretettel, köztünk a helye!

Hasonló élményeken kívül lehetőség van ingyenes vérnyomás- és vércukorszint-mérésre, a VÉDESE Kht. rehabilitációs rendelője fizioterápiás szolgáltatásainak igénybevételére.

Karácsonyi ünnepségünkön a Gedeon Társaság tagjai

Előzetes egyeztetés alapján fodrászszolgáltatás igényelhető kedvezményes térítési díj ellenében.

A jelentkezés feltétele: 18 év feletti életkor, önellátásra legalább részleges képesség megléte, háziorvosi javaslat.

Jelentkezését várja: Tóth Tamásné ápolási igazgató és Parajdi Olga klubvezető a 06-28/454-076 telefonszámon, személyesen az ESE Pitti Katalin Idősek Klubjában Pécel, Pihenő u. 2. szám alatt.

Parajdi Olga

ESE Pitti Katalin Idősek Klubjának programjai

Pécel, Pihenő u. 2. Tel./fax: 06-28/454-076, 06-28/454-077

Február 7. (csütörtök): Barabás Kata és Csaba útifilmje

Február 12. (kedd): Zenés délelőtt Árvay Marikával

Február 14. (csütörtök): Valentin nap

Február 19. (kedd): Királyainkra emlékezünk

Február 21. (csütörtök): Válgék egészségünkre – torna

Február 26. (csütörtök): Ki mit tud? – vetélkedő

Február 28. (kedd): Barabás Kata és Csaba útifilmje

Március 4. (kedd): Tavaszváró ünnepség az Alemany Erzsébet Segítő Ház fiataljaival

Március 6. (csütörtök): Nőnap a klubban, vendégünk Szécsi Katalin

Hétfőnként játékos foglalkozások Árvay Marikával.

Szerdánként barkács délelőtt.

Péntekenként filmvetítés.

Klubunk munkanapokon 7.30-tól 16 óráig tart nyitva. A fenti programok 10.30-kor kezdődnek, melyekre mindenkit szeretettel várunk.

Előzetes egyeztetés alapján fodrász, kozmetikus, pedikűrös szolgáltatás igényelhető kedvezményes térítési díj ellenében. Lehetőség van ingyenes vérnyomás- és vércukorszint mérésre.

Gyermekekből felnőtt

A felnőttek már nevetve emlékeznek vissza a kamaszkor jó és kevésbé kellemes oldalára. Persze nekünk fiataloknak ez a korszak életünk legmeghatározóbb éveit jelenti. Ki ne élte volna át az „Ez is csak velem történhet meg!” érzést. Szeretnék egy kis tanácsot adni fiataloknak és kamaszoknak egyaránt, hogy hogyan „vészeljük” át ezt a korszakot.

Biztos vagyok benne, hogy egyetlen szülő sem úgy kel fel reggel, hogy ma veszekedni, kiabálni fogok kamasz gyermekemmel. Épp ellenkezőleg, sokan azzal az elhatározással indulnak, hogy ma nem fogok veszekedni, nem lesz mérgelődés kiabálás. Ennek ellenére a veszekedés és a nézeteltérés mindennapos lehet.

Engedjétek meg egy személyes példát, kedves olvasók! A napokban töltöttem be 18. életévemet, és visszaemlékeztem a gyermekkoromra. Persze voltak nézeteltérések szüleimmel, de mindig próbáltuk orvosolni a helyzetet. Rengeteg nevelést és jó tanácsot kaptam, amiket akkor nem is hittem jóknak. Sok vitázás után mindig kibékültünk, és éltük tovább szép napjainkat. Én is átestem a serdülő kor szépségein és kevésbé kellemes pontjain. Mindig tudtam, ha hibát követek el, és azt is, hogyan tehetném jóvá. Mára már „nagy” lettem, persze még előttem a változások és felnőtté érés kora. Rengeteg tapasztalatot kaptam szüleimtől, melyeket örömmel fogok továbbadni. Olyan felnőtté neveltek, amire még én is büszke vagyok.

A testi változások a legszembevetőbbek a kamaszkorban. A változások történhetnek gyorsan vagy lassan, kellemesen vagy kellemetlenül, lehetnek zavaróak, vagy esetenként ijesztőek. Óriási lelki kavargással jár, míg a gyermeki test felnőtt testté érik. A gyermek nemcsak testileg változik látványosan, nemcsak felnőtt méretű és jellegű testre tesz szert, de korábbi gyermeki énjét is fel kell adnia, hogy érettebb és önállóbb személyiséggé váljon. Meg kell barátkoznia a gondolattal, hogy előbb-utóbb felnőtt lesz belőle. El kell fogadnia a felnőttiségehez tartozó feladatokat és kötelességeket. Ezt az átalakulási időszakot többnyire heves nyugtalanság, bizonytalanság és izgatottság kíséri.

A legtöbb szülő szorongást, kíváncsiságot érez, amikor rádöbben, hogy gyermeke életébe is beköszöntött a nehéz időszak. Sok gyermek gond és különösebb baj nélkül felnőtté érik. Egyes családokban meglehetősen nagy viharokat kavarnak a kamaszévek.

Minden gyermeknek szüksége van szeretetre, törődésre, odafigyelésre, megértésre és áttekinthető szabályokra. Szabályok nélkül nem lehet gyermeket nevelni. Bármennyire is furcsának tűnik, a gyerekeknek szükségük van szabályokra. A korlátok megadják a kereteket, amin belül biztonságosan közlekedhet a gyermek. Fontos, hogy ne akarjunk mindent szabályokhoz kötni, csak a legfontosabb dolgokhoz szabjanak a szülők „törvényt”. Ahogy növekszik a gyermekünk, tágítjuk a meglévő korlátokat, mindig akkora teret adva a szabad mozgásra, amekkorát a gyermek fejlettsége elbír. Nagyon fontos, hogy a szülők hangsúlyozzák, amikor a gyermek valami rosszat tesz, akkor nem őt magát utasítjuk el, hanem a cselekedetét. A gyermekek sikerként élik meg, ha valamilyen szülői feladatot, kérést teljesíteni tudnak. Ezért én, mint kamasz kijelenthetem, hogy nagyon szeretünk jutalmat kapni, ha valamit jól tettünk. Bár az is fontos, hogy megkapjuk a méltó büntetést, ha valami nagyon rosszat tettünk. Nem kell a tettekhez folyamodni minden esetben, olykor a szavaktól jobban meg tudunk ijedni, mint bármilyen más nevelési formától. Az apai szigor nagyon hatásos tud lenni. Nem fizikai bántásra gondolok, hanem olyan tettekre, amivel egy apa kivívhatja a tiszteletet. Hiába az édesanyák hozzák világra gyermeküket, egy apai tekintély az anyai tisztelet mellett fantasztikus, ha meg tud valósulni.

A veszekedések során olykor a serdülők olyanokat mondanak szüleiknek, amiket nem gondolnak komolyan. Bár ez visszafelé is igaz, hiszen hirtelen felindulásból egy szülő is mondhat megbántó szavat gyermekének. Fontos, hogy miután lecsitulak a kedélyek, a gyermek ki tudjon békülni a szüleivel, és ne legyen haragtartás.

Félig már felnőttként sokkal komolyabb módon gondolkodik egy fiatal, miközben próbálja a saját erkölcsi értékeit kialakítani. Szülőként azt tapasztalhatják, hogy a korábban szófogadó gyerek fennhangon hangoztatja véleményét, ráadásul egyfolytában lázadzik. Sokat segíthet ilyenkor, ha a szülő elgondolkodik, mennyire is akarja irányítani csemetéjét, szán-e elég időt arra, hogy meghallgassa őt, és beszélgessen vele, valamint hogy megengedi vagy elfogadja-e hogy a gyerekek az övétől eltérő ízlése és véleménye van. Nagyon fontos, hogy egy kamaszt el kell fogadni olyannak, amilyen. Nem szabad megváltoztatni ízlését, véleményét, egyéniségét, mert lehet, hogy ez rövid távon sikeres, de hosszú távon minden problémáját, gondját, a szülők nyakába fogja varrni.

Fontos, hogy a gyermek és a szülő közt kialakuljon egy bizalmi kapcsolat. Ezzel semmilyen módon nem szabad visszaélni. Hány szülő hallhatta már gyermekétől: „Anyá, ugye ezt apunak nem mondod el?” Természetesen, ha olyan dologról van szó, amiről az apának feltétlen tudnia kell, akkor ne késlekedjenek beszámolni a fontos tudnivalóról.

Minden szülő úgy nevelje fel gyermekét, hogy kedvére való felnőtt váljon belőle. Ez nem könnyű feladat, de ha sikerrel végződik, az egy gyermek egész életét megpecsételheti.

Dévai Enikő

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem az ESE Híradó című havi folyóiratot 2008.

..... hónaptól az alábbi címre:

Megrendelő neve:

Címe:

Telefonszáma:

Címemre postai csekket kérek. A postai csekk a (28)454 076 vagy a (28)454-077 telefonon is kérhető.

Előfizetési díj: negyedévre: 740 Ft

fél évre: 1 470 Ft

egy évre: 2 890 Ft

Támogatói előfizetés: 5 000 Ft

Kiemelt támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Dátum:

Aláírás:

A megrendelőlapot kérjük az ESE Híradó címére (2119 Pécel, Pihenő u. 2., ese@vnet.hu) eljuttatni.

A lap letölthető az ESE honlapjáról: www.egymast-segito.hu

A „Kis íródeák” meseíró verseny eredménye

Iskolánkban, a Szemere Pál Iskolában hosszú évek óta ősszel rendezzük meg a „Kis íródeák” meseíró versenyünket. Így volt ez most is!

Másodikos, harmadikos és negyedikes tanulók várták nagy izgalommal a verseny napját. Három cím közül választhattak a vállalkozó kedvű kis „írópalánták”. Mindenkinek jeligét kellett választania, majd megkezdődött az alkotás.

A műveket az első osztályokban tanító Pásztorné Hajas Csilla, Szilágyiné Géczi Anna és Tolnai Attiláné tanító nénik értékelték. Nehéz dolguk volt!

Az eredmények megszületése után izgalommal bontottuk ki a jeligéket és neveket tartalmazó borítékokat, hogy megtudjuk, kiket rejtenek az „írói álnevek”.

Tanulóink most is bizonyították, hogy a gyermeki fantázia határtalan! Köszönjük a szép meséket!

*Lentvorszki Árpádné
munkaközösség vezető*

A Kis íródeák meseíró verseny eredménye

2. évfolyam:

1. Molnár Boglárka 2.a
Rost Orsolya 2.b
2. Ósz-Farkas Kincső 2.a
Izsák Viktória 2.b
3. Dobák Vivien 2.a

3. évfolyam:

1. Tóth Dániel 3.b
2. Ósz-Farkas Ábel 3.b
Magyar Napsugár 3.b
3. Veréb Péter 3.b

4. évfolyam:

1. Dobai Tábita 4.c
2. Márkus Dávid 4.a
3. Boros Adrienn 4.b

Néhány díjnyertes mesét közzétettünk folyóiratunk előző (2007. december)

számában. Magyar Napsugár meséjének szövege helytelenül került be, ezért írójától, Napsugártól elnézést kérünk. A helyes változatot kérjük, olvassák szeretettel.

Magyar Napsugár (3.b): A gyémántbarlang titka

Élt egyszer egy szép és okos lány. Egyszer ez a lány elment kirándulni a természetbe. Sok régi barlangot talált, mindegyikben valami meglepetés várta őt. Az egyikben régi faragások, a másikban ezüst kövek és még sok más is. Aztán ahogy tovább ment, egyszer csak egy tisztáson egy kívülről kicsit ronda, de belülről csupa gyémánt barlangot pillantott meg. És a közepén a világ legesleggyönyörűbb, szivárványos üveglilioma. Amult, de nem merte leszakítani. Leült mellé, és kívánt valamit a lány. Azt kívánta:

– Bárcsak minden nap látnám ezt a szépséges virágot.

A kívánság beteljesült. A virág magot hullajtott le. Egy kis üveg-magot, amit otthon a lány elültetett. Másnap kihajtott a cserépben. Attól a naptól kezdve sosem búsult, és emlékezett a gyémántbarlangban az ő szép virágjára.

Aranyat érő sütemények

A GKRTÉ új névvel és új irodával indította a 2008-as évet. A név Gödöllő

Nagné Erzsike az arany helyezés oklevelével

város kilépése miatt Gödöllő Környéki Regionális Turisztikai Egyesületre változott. A Petőfi Sándor Művelődési Házban fenntartott csöppnyi iroda felcserélődött a gödöllői Patak utca 9. szám alatti tágasabb és olcsóbb telephellyel. Mindezek bejelen-

tésére a hagyományos év végi regionális gasztronómiai versennyel összekötött tanácskozáson került sor Mogyoródon a csíkvölgyi Pipa csárdában december 11-én.

A nap második részében került sor az egész évben várt eseményre, a finom étek és italok versenyére. A magyar Nemzeti Gasztronómiai Szövetség, a Magyar Vendéglátók Ipartestülete és a Magyarországi Borrendek Országos Szövetsége képviselőiből verbuválódott szakmai zsűri

értékelt a gazdag kínálatot. A bírálók, a gasztronómiai szövetség nemzetközileg elismert minősítő rendszere alapján öt

bronz, négy ezüst és két arany minősítő oklevelet adtak át az ételek készítőinek.

A VÉDESE Kht. Édeske Sütőüzeme kapta kávébomba, Ilona szelet, Rákóczi túrós és rétes kollekciójáért az arany minősítő oklevelet, amely komoly szakmai rangot és bizalmat jelent.

Természetesen a kedves Olvasó is megkóstolhatja a díjnyertes finomságokat, hisz munkanapokon a VÉDESE Kht. péceli és isaszegi ebédlőjében munkanapokon friss sütemények vásárolhatók.

Ivánkovics Zoltán

A VÉDESE Édeske süteményei megvásárolhatók:

Pécelen (Pihenő u. 2. alatt)
ESE Szociális Központ ebédlője
Nyitva: hétfőtől péntekig 9-14 óráig,
Telefon: (28)454-076, (28)454-077.

Isaszegen (Nap u. 2/b. alatt)
ESE Alemany Erzsébet Segítő Ház ebédlője
Nyitva: hétfőtől péntekig 10-14 óráig,
Telefon: (28)582-425, (28)582-426.

Rendelését fogadja: Cserepesné Marika,
mobil: 06-30/603-5975

Jogos igény: tudatosabb munkavállalókat a munkaerőpiacra!

A projekt az Európai Unió társfinanszírozásával, a Nemzeti Fejlesztési Terv Humán erőforrás-fejlesztési Operatív Programja keretében valósul meg.

A 2008-as év nemcsak új tervekkel, célokkal indult a Fény-ESE Szociális Központ Alapítvány számára, hanem egy remek dolog lezárását is jelenti egyúttal. Végéhez közeledik a „Társadalmi befogadás és elfogadás cselekvéses kistérségi modellje” című HEFOP 2.2.1 projektünk képzéssorozat, melynek utolsó jelentősebb oktatási modulja, a jogi ismeretek zajlott, zajlik január-február hónapokban. A képzések helyszíne természetesen továbbra is az isaszegi Alemany Erzsébet Segítő Ház oktatóterme.

A jogrendszer és a hozzátartozó törvények, jogszabályok ismeretét a legtöbb ember a jogászok, ügyvédek és más jogi szakértők „asztalának” tartja, azonban tetszik vagy sem, hétköznapi életünk során számtalan olyan helyzet adódik, amikor a jó döntéshez, a történések megértéséhez, megítéléséhez elengedhetetlen egy bizonyos fokú jogi tájékozottság.

A képzési modul első napján, január 10-én a munkajog témakörrel foglalkoztunk. Sajnos hazánkban a munkavállalók csak kevésé vannak tisztában a munkaviszony által keletkező jogaikkal, s ezt nagyon sok esetben ki is használják a munkáltatók. A vonatkozó fontosabb jogszabályok, paragrafusok megbeszélése során a jelenlévő hallgatók is számos olyan esetet meséltek el, melyben velük illetve ismerősükkel, hozzátartozójukkal szemben követett el valamilyen jogsértést a munkáltatója, s ezeknek az eseteknek a többsége semmilyen jogi következménnyel nem járt. Ennek oka lehet egyrészt, hogy

és kötelezettségeket, munkavállalói és munkáltatói vonatkozásban egyaránt. A nap során egyebek mellett részletesen beszéltünk a szabályos munkaszerződésről, a munkaviszony időtartamáról, a felmondás szabályairól, a bérekre és bérpótlékokra vonatkozó rendelkezésekről, a kötelező pihenőidő mértékéről, a szabadságra vonatkozó szabályokról. Délután levezetesként egy játékos munkügyi gyakorlattal zártuk a napot, melyben a résztvevők megtapasztalhatták, hogy mennyire összetett és bonyolult tud lenni a döntéshozatal folyamata egy munkahelyi kérdésben.

A következő képzési nap a jogi ismeretek témában február 7-én lesz, amikor többek között a foglalkoztatás, a rehabilitáció, a megváltozott munkaképességű munkavállalók foglalkoztatása, az intézményi akkreditáció jogi hátterét tekintjük át.

A jogi ismeretek modul befejezésével lényegében az oktatás végéhez érünk, februárban még két alkalommal találkozunk: február 21-én egy személyiségfejlesztő tréning keretei között foglalkozunk össze az elmúlt egy év tapasztalatait, február 28-án pedig a kistérségi adatbázisként működő új honlapunkat mutatjuk be a hallgatóknak.

Olvasóink az alábbi honlapokon találhatnak bővebb információkat, konkrét jogszabályokat munkajogi kérdésekre vonatkozóan: www.munkajog.hu, www.kozlonykiado.hu, www.magyarorszag.hu, www.szmm.gov.hu.

Kammerer Szilvia

a munkavállalók egy állás megtartásáért gyakran akkor is szó nélkül hagyják a súlyos szabálytalanságokat, törvénysértéseket, ha az anyagi vagy fizikai hátránnyal jár számukra (példaként hozható fel a bérpótlékok, rendkívüli munkavégzés után járó díjazás elmaradása, nem megfelelő pihenőidő biztosítása stb.), másrészt pedig az, hogy a munkavállalók jogaik ismeretének hiányában nincsenek tisztában azzal, ha a munkáltató nem megfelelően jár el egy adott kérdésben.

A képzési nap anyaga a Munka Törvénykönyve (1992. évi XXII. Törvény a Munka Törvénykönyvéről) alapján épült fel, mely törvény szabályozza a munkaviszonyra vonatkozó alapvető jogokat

Köszönetnyilvánítás

A péceli Petőfi Sándor Férfikórus Alapítvány köszönetet mond támogatóinak a személyi jövedelemadó 1%-ból 2006-ban kapott 47.000 Ft-ért. Az összeget 2007-ben a kórus minősítő hangversenyének költségeire fordítottuk. Azok számára, akik 2008-ban is az Alapítvány javára akarnak rendelkezni, közöljük címünket: Péceli Petőfi Sándor Férfikórus Alapítvány, 2119 Pécel, Kossuth Lajos u. 27., és adószámunkat: 19185033-1-13.

OTTHONI ÍZEK

Bemutakozik a VÉDESE Kht. isaszegi konyhája

Isaszeg központjától alig néhány perces sétával könnyen megközelíthető a Nap u. 2/b. sz. alatt található VÉDESE Kht. gyönyörű, új épülete. Az idelátogató tekintetét már messziről megragadja az impozáns épület látványa, ápolt kertje és parkja.

Az idősek gondozóházát, sérült gyermekek napközi otthonát, illetve részben lakóotthonos intézményét magába foglaló épület-együttes 2002 óta folyamatosan nyitotta meg kapuit lakói és gondozottjai számára.

A VÉDESE Kht. „OTTHON” konyhája 2004 augusztusában kezdte meg működését.

Konyhánk az Európai Unió szabványoknak megfelelően került kialakításra. Mind tervezése, mind kivitelezése az élelmiszerek előállítására vonatkozó törvényeknek megfelelő. Kedvező adottságai és jó felszereltsége kulcsfontosságú szerepet játszik a magas színvonalú ellátás biztosításában. A nyersáru útvonala, a raktárak és előkészítők egymáshoz való csatlakozása, az élelmiszerek szakosított tárolása, az eszközök színkódokkal való elkülönítése, a megfelelő hűtőkapacitás, fertőtlenítőszeres mosogató, takarítás csak egy-egy kiragadott ízelítő mindazoknak a higiénés biztonsági intézkedéseknek sorából, amelyek – mintegy kulisszatitokként – a háttérben garantálják konyhánk biztonságos üzemeltetését. Főzőkonyhánk H.A.C.C.P. rendszerben működik.

Tíz főből álló, jól felkészült, nagy szakmai gyakorlattal rendelkező konyhai dolgozó végzi itt napi tevékenységét váltott műszakban. Az elmúlt év őszén valamennyien élelmiszerhigiéniai tanfolyamon vettek részt, hogy ismereteik felfrissüljenek és elmélyüljenek. Újonnan szerzett ismereteikről írásban kellett számot adniuk. A jól összeszokott dolgozói gárda valódi csapatá vált.

Reggelente érkezésemkor a nyitott konyhaablakon át nemcsak a gomolygó gőz látványa fogad, hanem kacagásuk, énekük hangja is.

Péceli és isaszegi gondozottjainkon és dolgozóinkon kívül szívesen fogadjuk a hét minden napján mindazokat, akik havi étlapunk alapján **menüt** rendelnek akár helyben fogyasztásra, akár elvitelre.

Esztétikus és kulturált éttermünket Pécelen és Isaszegen rendszeresen látogatják külső vendégek is, akiket az itt főzött ételek finom házias íze, a szolid árak (a menü ára 500 Ft/adag) és a szívélyes kiszolgálás visszatérő vendéggé tett.

Gyakorlott szakácsaink házias ételeikkel az otthon ízeit varázsolják a fogyasztók elé.

Bár naponta több száz személy étkeztetéséről gondoskodnak, az elkészített étel mégsem nagyüzemi jellegű. Ízében, tartalmában, változatosságában és mennyiségében olyan, mintha szűk családi körben, az otthoni tűzhelyen készült volna.

A titkunk ennyi: nemcsak kiváló alapanyagokból főzünk megfelelő fűszerekkel, de szívüket és lelküket is „hozzáadják” a munkatársak. Érdemes kipróbálni és a gyakorlatban is meggyőződni a fenti állítás valóságáról!

2007 novemberétől új szolgáltatás indult konyhánkon: **egytál-étel** biztosítása.

Hagyományos magyar ételek és ízek jelennek meg az egytálételes étlapunkon (igazi vadas marhaszelet zsemlegombóccal, Jókai-bableves, pacalpörkölt stb.). Ezeket az ételeket elvihető és mikrózható, zárt, higiénikus dobozokban bocsátjuk fogyasztóink rendelkezésére.

Minden nap kétféle egytálétel készül, 550 Ft-os illetve 700 Ft-os áron.

Egyre többen fedezik fel örömmel és keresik konyhánknak ezt az újfajta szolgáltatását.

Ezeknek az ételeknek az elkészítése időigényes és munkaidényes feladat, ezért még gyakorlott háziasszonyok is szívesen élnek az új szolgáltatás nyújtotta lehetőséggel. Egy-egy végigdolgozott, fárasztó nap után nem kell főzéssel folytatniuk otthoni tevékenységüket, hanem készen vihetik haza a finomságokat szeretteik számára.

Érdemes kipróbálni! Mind Isaszegen, mind Pécelen biztosított az egytálételes kiszolgálás.

Változatos étrendjeink összeállításánál számos szempont játszik fontos szerepet. Közülük is kiemelkedik, hogy a korszerű

táplálkozás érdekében folyamatosan friss zöldségféléből főzük ételeinket. Rendszeres beszállítóink hetente többször is biztosítják az utánpótlást.

A normál étrenden kívül figyelembe vesszük a különféle **diétás igényeket** is (cukorbetegség, epebetegség, tejérzékenység stb.). Szakképzett dietetikus által összeállított étrend szerint főzünk mindazok számára, akik diétás ételt igényelnek. Az idősebb korosztály számára folyamatosan biztosított a könnyített vegyes étrend is.

A napi étkeztetések mellett szívesen vállaljuk családi rendezvények, esküvők, konferenciák lebonyolítását is. Intézményünk esztétikus külső – belső környezete ideális helyszínt nyújt ilyen alkalomok számára.

Kérje étlapjainkat! – akár telefonon is. Eljuttatjuk az Ön számára.

Rendezvények ügyében is segítünk, ha felkeres bennünket előzetes egyeztetés érdekében.

Mottóink szellemében fogadjuk kéréseit: „Szívesen látjuk, szeretettel várjuk!”

Vajai Rózsa
m.b. élelmézésvezető

Elérhetőségeink:

Személyesen: VÉDESE Kht. „OTTHON” konyhája
2117 Isaszeg, Nap u. 2/b.

Telefonon:

Isaszegen: 06-30/268-1189 Szűcs Lajosné Zsuzsa
Pécelen: 06-30/603-5975 Cserepes Józsefné Marika

Elektronikus levélben: aesh@invitel.hu

Álláspályázat

Az Egymást Segítő Egyesület (ESE) szakképzett munkatársat keres isaszegi rehabilitációs és ápoló otthonába.

A munkakör betöltésének feltételei:

- általános ápoló vagy szociális gondozó és ápoló végzettség,
- szociális intézményi vagy kórházi szakmai tapasztalat,
- részletes szakmai önéletrajz.

Fizetés: a közalkalmazotti besorolás alapján

Az állás betölthető: 2008. február 15-től

Az intézménnyel kapcsolatos bővebb információ honlapunkon található (www.egymast-segito.hu), a munkakörrel kapcsolatos további tájékoztatás Tóth Tamásné Marikától kérhető (tel.: 28/454-076 vagy 28/454-077). Az otthont megtekinteni egyeztetés után (Isaszeg, Nap u. 2/b.) lehet munkaidőben.

Helyreigazítás

Lapunk előző számában a 20. oldalon A BIBLIA című írásban a negyedik bekezdés első mondatát a cikk írója, Gulyás Jánosné Zsuzsa kérésére helyesbítjük az alábbi szerint:

„Gyermekkoromban az apu olvasott fel nap mint nap a Könyvből, akkor szépek és egyben fájdalmasnak éreztem az igéket, mígnem tizenévesen egy olyan fordulatot kaptam az Úrtól, ami hallóvá tett.”

a szerkesztő

1% köszönet

A Vásártéri Gyermekéért Alapítvány köszönetet mond mindazoknak, akik a 2006. évi adójuk 1%-ával támogatták alapítványunkat. Összesen 360.585 Ft érkezett a számlánkra. Ebből a pénzből tanulóink

- versenyeztetését, fejlesztését, nyári táborozását,
- tanulmányi kirándulását segítettük,
- jutalomkönyveket vásároltunk,
- a „Petőfi diploma” jutalmát fizettük.

Alapítványunk a 2007. évi felajánlásokat is kizárólag közvetlenül tanítványainkra fordítja.

Kérjük, hogy a jövőben is gondoljanak ránk, hiszen csak az Önök segítségével tudjuk célkitűzéseinket megvalósítani.

Adószámunk: 18660764-1-13

Köszönettel: az alapítvány kuratóriuma

A gondoskodás méltósága

Egymást Segítő Egyesület
kiemelkedően közhasznú szervezet

1%

Adószámunk: 19173245-2-13

Felhívás civil szervezeteknek!

Tájékoztatjuk a Gödöllő kistérség azon civil szervezeteit, melyek jogosultak a személyi jövedelemadó 1 százalékának gyűjtésére, hogy folyóiratunkban díjmentesen közzé tesszük hirdetéseiket. Kérjük, ha élni kívánnak a lehetőséggel, juttassák el pontos nevüket és adószámukat tartalmazó felhívásuk szövegét szerkesztőségünk címére: 2119 Pécel, Pihenő u. 2. vagy ese@vnet.hu.

Módosult az szja 1%-ának rendelkezéséről szóló törvény!

Ebben az évben ismét lehetősége van arra, hogy befizetett adójának egy-egy százalékáról rendelkezzen:

- az Ön által megjelölt társadalmi szervezet, alapítvány vagy a törvényben megjelölt nemzeti közintézmény javára, és
- az Ön által támogatni kívánt egyház vagy a költségvetési törvényben meghatározott célra a kiemelt előirányzat javára.

Nem érvényes a rendelkezés, ha a nyilatkozatát 2008. május 20-áig nem küldi meg (juttatja el) az adóhatósághoz és adóját az Önre vonatkozó törvényes határidőig nem rendezi!

A nyilatkozata továbbá csak akkor érvényes, ha

- azt az adóbevallási nyomtatvány részeként küldi be a bevallás részét képező lapon, feltüntetve a nevét, adóazonosító jelét (ennek hiányában adószámát); vagy
- azt az adóbevallási nyomtatvány részeként küldi be a bevallás részét képező lapon, de lezárt, saját adóazonosító jelével ellátott borítékba teszi (a borítékra a nevét, lakcímét is feltüntetheti); vagy

– a bevallás részét képező lapon, de lezárt, saját adóazonosító jelével ellátott borítékba teszi (a borítékra a nevét, lakcímét is feltüntetheti) és személyesen vagy postai borítékban postán juttatja el az adóhatóságnak;

– az adóbevallását elektronikus úton történő benyújtása esetén, a rendelkező nyilatkozatát elektronikus úrlapon is megteheti vagy választhatja az előző pont szerinti rendelkezési módot.

APEH szja bevallás kitöltési útmutató alapján

DEÁKTANYA

február 7. – Mészáros Attila: Szalmaház

A környezetvédelmet és saját életünk jövőbeni megkönnyítését szolgálja a szalmaház: felépítése kisebb terhelés a környezet számára, fenntartása olcsóbb.

február 14. – KIKE: Külföldi csereprogramokról

Lengyelországi tréning: a szerepjáték, mint a közösségépítés új pillére. A Portugáliában rendezett, környezetvédelemről szóló nemzetközi program során nemzeti parkokat, vízierőművet, környezettudatos szellemiségű általános iskolát is látogattak egyesületünk képviselői.

február 21. – Szabó Lajos: Gyógymasszázs speciális ágyon

A termoakupresszúrás gyógymasszázság működési elve. A kezelés hatása a gerincoszlopra és egyéb testrészekre. A masszírozó rész jade kőből készül. A távol-keleti gyógytechnika és a hagyományos orvoslás ötvözete. Kiknek ajánlható a gyógymasszázság használata?

február 28. – Fiedler Péter: A műértésről

A műalkotást érzelmileg is meg kell közelíteni ahhoz, hogy be tudjuk fogadni. Ha egy műtárgy lelkesedést vált ki, elérte célját, egyébként csak dekoráció. A műelemzés fázisai: a mű leírása, értelmezése majd értékelése. A kollektív műbefogadás. Eredeti vagy hamisítvány?

A Deáktanya előadásait a Városháza (Kistarcsa, Szabadság út 48.) földszinti közösségi termében tartjuk. Ideje: csütörtökön este 7-10 óráig. Az előadások nyitottak és ingyenesek.

Kistarcsai Kulturális Egyesület